

- ตอนที่ 1 -

“ผมอยากเลี้ยงข้าวคุณครับ! อ๊ะ ไม่ได้สิ...เสียมารยาท ผมหมายถึง คุณสนใจจะทำงานในตำแหน่ง ‘เพื่อนทานอาหาร’ ไหมครับ”

ถ้าจู่ๆ มีใครมาถามเช่นนี้ คุณว่าปฏิกิริยาของคนทั่วไปจะเป็นอย่างไร

คงนึกว่า เจอพวกหลอกหลวงต้มตุ๋นเข้าแล้วสิ ในโลกนี้จะมั่งงานสบายๆ แบบนี้ที่ไหนกัน

ปฏิกิริยาแรกของเชี่ยฝานเทียนเมื่อได้ยินคำถามเช่นนี้ก็คือ ผ่นดีกว่า!

* * * * *

เชี่ยฝานเทียนเป็นนักเขียนพาร์ทไทม์ของนิตยสารอาหารฉบับหนึ่ง ช่วงเช้าวันนี้ เมื่อเขาเข้าออฟฟิศก็พบจดหมายเล็กจางวาง

~ ซุ่ยหยิน (Mercury) : เซียน, ทุบหอม : แผล ~

อยู่บนโต๊ะทำงาน ใ้ว่าเขาทำผิดกฎระเบียบอะไรของบริษัท แต่เพราะสำนักพิมพ์ต้องการปรับโครงสร้างการบริหารภายในเพื่อให้สอดคล้องกับช่วงเศรษฐกิจตกสะเก็ดตามปกติก็เท่านั้น จึงต้องเชิญพนักงานที่เห็นว่าไม่ค่อยมีประโยชน์มากนักเช่นเขาออกอย่างไม่มีทางเลือก

แม้จะได้รับเงินชดเชยการเลิกจ้างให้สองเดือน แต่มาแจ้งกะทันหันเช่นนี้ แน่แน่นอนว่าเขาย่อมหางานใหม่ไม่ทันแน่ ๆ

ปัจจุบันนี้งานก็แสนจะหายาก สำหรับคนที่ถูกเลิกจ้างงานทั้ง ๆ ที่มีภาระทั้งผอนบ้าน ผ่อนรถ และเลี้ยงดูครอบครัว ช่างเป็นเรื่องน่าปวดหัวยิ่งนัก

โชคดีที่เขาโดนเตะจากผู้ชายที่เขาเคยเลี้ยงดูอุปถัมภ์ไว้ก่อนหน้านี ด้วยเหตุว่าเขาไม่เอาไหน ก็เลยประหยัดค่าใช้จ่ายบางส่วนไปได้บ้าง แม้บาดแผลทางใจจะยังไม่หายสนิท แต่ก็ถือว่าสามารถลดภาระเรื่องปากท้องไปได้ในสภาวะการณ์เช่นนี้

เมื่อนึกขึ้นได้ว่าช่วงที่ยังไม่มีงานใหม่ทำนั้นต้องประหยัดแบบรัดเข็มขัดก็ยิ่งเครียด ช่างประจวบเหมาะเหลือเกินที่เขาผ่านร้านอาหารญี่ปุ่นหรูหราและอร่อยเลื่องชื่อร้านหนึ่ง เมื่อตรึงตรองสักพักแล้ว ก็ตัดสินใจเดินเข้าไปในร้านเพื่อผ่อนคลายอาการจิตตกด้วยอาหารอร่อย

ไม่ว่าเกิดปัญหาอะไรในชีวิตก็ตาม เรื่องกินต้องมาก่อน เขาตัดสินใจลองด้วยการกินเมื่อเจอเรื่องน่ายินดี หรือปลอบใจตัวเองด้วยการกินอีกเมื่อเจอเรื่องแย่ ๆ เพราะเขาถือคติว่า ‘การให้รางวัลชีวิตด้วยอาหารอร่อยทำให้ไม่เสียชาติเกิด’

เวลานี้เลยช่วงอาหารเที่ยงมาแล้ว ภายในร้านจึงมีลูกค้าเหลืออยู่บางตา ไม่คึกคักนัก เขาเลือกนั่งโต๊ะที่อยู่ลับตาผู้คน หลังจาก

กวาดสายตาไปที่เมนูอาหารก็สั่งปลาดิบและเซตปลาซาบะย่างกับ
พนักงานรับออเดอร์

สักครู่หนึ่ง อาหารที่สั่งก็มาเสิร์ฟบนโต๊ะ ปลาซาบะนั้นย่างได้
หนังเกรียมพอดี เนื้อปลาสดฉ่ำ ส่วนปลาแซลม่อนสดกับข้าวสวย
เม็ดขาว ๆ ช่างชวนให้เสียด้านเทียนน้ำลายสอ เขาริบนำตะเกียบที่
พกติดตัวเป็นประจำออกจากกระเป๋า ยกถ้วยข้าวขึ้นอย่างตื่นตัน
แล้วก็ลุยคีบปลาซาบะที่ยังมีไอความร้อนลอยพุ่งอย่างไม่รีรอ

เมื่อคีบหนังที่กรอบเกรียมออก น้ำมันที่ไหลเยิ้มออกจากตัว
ปลาช่างทำให้หัวใจของเสียด้านเทียนเต้นแรงขึ้น ตึกตัก! ตึกตัก!
ตื่นเต้นที่จะได้สัมผัสรสสวรรค์ คีบเนื้อปลาใส่ปาก ต่อด้วยหัวไชเท้า
บด แล้วก็ข้าวเปล่า รสชาติแห่งความอร่อยนั้นทำให้เขาลืมความเจ็บ
ปวดจากอาการรอกหักและอาการจิตตกที่ถูกเลิกจ้างไปจนหมดสิ้น

รอยยิ้มแห่งความสุขปรากฏขึ้นบนใบหน้า ข้าวและปลาถูกคีบ
ใส่ปากคำต่อคำอย่างเพลิดเพลิน ความสดอร่อยของปลาแซลม่อนที่
ให้ความรู้สึกเหมือนละลายในปาก ยิ่งทำให้เสียด้านเทียนรู้สึกว่ แม้
ราคาอาหารจะแพงไปสักนิด แต่ก็คุ้มค่าเงินเป็นที่สุด

เขาจดจ่อกับการกินมากเกินไป กระทั่งน้ำซุซุโหมิยะหยด
สุดท้ายไหลเข้าปาก จึงไม่ทันสังเกตว่ามีคนจ้องมองอยู่ตลอดเวลา
ขณะเขากำลังกินอย่างเอร็ดอร่อย

เมื่อกินอิ่มแล้วก็ลูบท้องที่อืดแปล้เบา ๆ จากนั้นถือกระเป๋า
เดินไปยังเคาน์เตอร์เช็กบิล แต่แคชเชียร์กลับแจ้งเขาว่ามีคนจ่าย
ค่าอาหารให้เขาเรียบร้อยแล้ว พร้อมทั้งขอให้เขาไปพบที่โซนห้อง
ส่วนตัวอีกด้วย

ด้วยความสงสัยจึงเดินตามพนักงานสาวเข้าไปถึงโซนห้อง
ส่วนตัวที่อยู่หลังร้าน เพราะเขาก็ต้องการจะพบคนคนนั้นเพื่อ

ขอบคุณเช่นกัน ไม่ว่าเลี้ยงข้าวเขาด้วยเหตุผลใดก็ตาม แต่เขาจะกินฟรีๆ แล้วจากไปแบบไม่รู้บุญคุณไม่ได้เด็ดขาด เพราะดูเป็นการเอาเปรียบ ซึ่งคนอย่างเชียฟานเทียนทำไม่ลงแน่นอน

เมื่อเข้าไปในห้อง คนที่นั่งรอเขาอยู่อายุราวห้าสิบเศษ ลักษณะท่าทางเหมือนผู้ดีอังกฤษที่หลุดออกจากสวนสโตร์อังกฤษอย่างไรอย่างนั้น รอยยิ้มสุภาพบุรุษที่ดูจริงจังและเปี่ยมด้วยความมั่นใจให้ความรู้สึกเป็นกันเอง

“นั่น...ผมจะไม่พูดอ้อมค้อมแล้วกันนะ”

บุรุษผู้นั้นพ่นประโยคที่เหลือเชื่อออกมาตั้งแต่เริ่มต้นสนทนา

“รายละเอียดของงานก็ง่ายนิดเดียว แค่เป็นเพื่อนคนคนหนึ่งทานอาหารวันละสามมื้อเท่านั้น ส่วนเรื่องเงินเดือนสามารถคุยกันได้ นอกเหนือจากมื้ออาหารก็เป็นเวลาส่วนตัวของคุณ”

“แบบนี้...”

แปลกเหลือเกิน มีงานแบบนี้ด้วยหรือ ฟังดูเหมือนพวกหลอกลวงต้มตุ๋นอะไรทำนองนั้น!

“คุณไม่ต้องตอบตกลงตอนนี้ กลับไปคิดให้ดีกว่าก็ได้ นี่นามบัตรผม ถ้าคุณสนใจ ติดต่อผมได้ทุกเวลา”

บุรุษผู้อาวุโสกว่าเอานามบัตรยัดใส่มือโดยไม่เปิดโอกาสให้ปฏิเสธ แล้วก็ส่งยิ้มให้จนเชียฟานเทียนเดินออกจากห้องไป

เชียฟานเทียนเก็บนามบัตรไว้ในกระเป๋าเสื้อต่างค์ ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วก็ลืมเรื่องทั้งหมดไปอย่างรวดเร็ว

* * * * *

สามสัปดาห์ผ่านไป ช่วงบ่ายวันหนึ่งที่ร้อนอบอ้าวสุดๆ ขณะที่เซี่ยฝานเทียนกำลังนอนกลางวันเพลินๆ หลังจากกลับจากไปตระเวนสมัครงาน ก็ต้องสะดุ้งตื่นจากเสียงดังสนั่นของกริ่งประตูบ้าน เขาตื่นขึ้นมาในสภาพผมเผ้ากระเซอะกระเซิง เดินสละลิ้มสละลือไปเปิดประตูอย่างหงุดหงิด แล้วเขาก็เห็นผู้ชายหลายคนในชุดสูทสีดำกำลังยืนเรียงหน้ากระดานอยู่ที่หน้าประตูบ้าน

“สวัสดีครับ พวกเราเป็นเจ้าหน้าที่จากธนาคารฟงเซิง บ้านหลังนี้ถูกยึดแล้ว เพราะคุณเซี่ยจางเย่ไม่สามารถชำระเงินกู้จากการนำบ้านไปจำนองกับธนาคารตรงตามกำหนดเวลาได้ หลังจากทั้งสองฝ่ายได้ทำข้อตกลงร่วมกัน คุณเซี่ยยินยอมให้ธนาคารยึดบ้านหลังนี้ พวกเราจึงมาปิดป้ายขายบ้านตามหน้าที่ครับ”

“อะไรนะ! ผมไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

โธ่เอ๊ยพ่อ! ภาระผ่อนบ้านก็เขาทั้งนั้น ผ่อนส่งไม่เคยล่าช้าสักงวด แถมงวดสุดท้ายก็เพิ่งผ่อนหมดไปไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ทำไมจู่ๆ บ้านกลับถูกธนาคารยึดซะแล้วเนี่ย

เซี่ยฝานเทียนตาเบิกโพลงขึ้นมาทันที เขาไม่รอช้า รีบถามข้อมูลอย่างละเอียด

“คุณเซี่ยนำบ้านหลังนี้ไปจำนองเพื่อกู้สินเชื่อกับธนาคาร นี่เป็นเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหมด”

เมื่อรับเอกสารมาพินิจพิเคราะห์แล้ว ก็พบว่าทั้งเอกสารหลักฐานและลายเซ็นเป็นของพ่อไม่ผิดเพี้ยน

“ส่วนรายละเอียดอื่นๆ พวกเราไม่ทราบแน่ชัด เรามาประเมินราคาบ้านตามหน้าที่เท่านั้น กรุณาหลีกเลี่ยงให้พวกเราเข้าไปในบ้านด้วยครับ เราจะได้จัดการสำรวจประเมินราคาโดยเร็ว”

“พ่อนะพ่อ!”

เขาหลีกเลี่ยงให้เจ้าหน้าที่ธนาคารเข้าไปในบ้านโดยสะดวก เพราะรู้ว่าขวางทางไปก็ไม่มีประโยชน์ ผู้โทรถามเพื่อให้คำตอบที่ชัดเจนเลยดีกว่า

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือแล้วเดินออกมานอกบ้านเพื่อโทรหาพ่อ แต่ปลายสายกลับไม่ว่าง และไม่ว่าจะโทรหากี่ครั้งก็ไม่มีการรับสาย เขี่ยผ่านเทียนโมโหสุดขีด เผลอลั่นวาจา

“ไอ้พ่อเฮงชวย!”

เขาเดือดจัดจนคิดจะเขวี้ยงมือถือทิ้ง แต่ตั้งสติได้ก่อน เพราะนึกคิดขึ้นมาว่า หากมือถือพังก็ต้องเสียเงินซื้อใหม่ ไม่คุ้มที่จะทำอย่างนั้น

เขาได้แต่กระพือเท้าเพราะไม่รู้จะทำอะไรต่อไป คาดเดาได้ว่าตอนนี้พ่อของเขาคงหนีหายเข้ากลีบเมฆไปแล้ว

พ่อของเขาไม่ค่อยสนใจดูแลครอบครัว มักหายหน้าหายตา ไม่กลับบ้านเป็นครั้งเดือนอยู่บ่อยๆ เขาเคยชินกับนิสัยเหลวไหลของพ่อมาแต่ไหนแต่ไร แต่ก็คาดไม่ถึงว่าการกระทำของพ่อจะทำให้เขาชวยหนักถึงขั้นนี้

บ้านถูกยึดไปแล้ว จากนั้นเขาจะไปซุกหัวนอนที่ไหนล่ะ บ้านหลังนี้เขารับภาระผ่อนมาเกือบสิบปี เขาก็มีสิทธิ์ในบ้านหลังนี้เช่นเดียวกัน จำนองบ้านเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนี้ ทำไมไม่บอกกันสักคำ คิดจะเอาไปจำนองก็ทำซะดีๆ

เจ้าหน้าที่ธนาคารเดินออกจากบ้านหลังสำรวจประเมินราคาเสร็จอย่างรวดเร็ว

“นี่เป็นเอกสารแจ้งย้ายออก กรุณาขนของออกล่วงหน้าหนึ่งเดือน ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือนะครับ”

เมื่อกลับเข้ามาในห้อง เขาก็นั่งเหม่อลอยอยู่พักใหญ่ และ

พยายามโทร.หาพ่อหลายครั้ง แต่ไม่รับสาย สุดท้ายก็แน่ใจว่าพ่อปิดมือถือหนีไปแล้ว

“น่ารังเกียจ!”

กล้าทำแต่ไม่กล้ารับ เฮงชวยชะมัด!

แม้แต่โมโหก็ไม่เกิดประโยชน์ ไหน ๆ บ้านก็ถูกยึดไปแล้ว มีทางเลือกเดียวคือซื้อกลับคืนมาได้ เขาถอนหายใจ ออดคิดไม่ได้ว่าตัวเองช่างดวงชวยที่มีพ่อขาดความรับผิดชอบขนาดนี้

เป็นไปไม่ได้ที่จะย้ายออกภายในหนึ่งเดือน ก่อนจะโดนเทคนรักเก่าของเขาได้ลงทุนออมของเขาจนหมด ส่วนเงินเดือนกว่าครึ่งก็หมดไปกับค่าผ่อนบ้าน ผ่อนรถ และค่าประกันภัย ที่เหลืออยู่ก็เป็นค่าอาหารและค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน แม้แต่คิดเช่าบ้านก็ยังไม่จะมีเงินมัดจำค่าเช่าแล้วตอนนี้

เมื่อย้อนนึกถึงแฟนเก่า ตอนที่คบกัน ไฉ่หมอนั้นยืมเงินเขาเป็นว่าเล่น รวม ๆ แล้วก็ปาเข้าไปหลายหมื่นดอลลาร์ ถ้าอีกฝ่ายเห็นแก่ความรักในอดีตยืมคืนเงินให้ บางทีเขาอาจก้าวข้ามสถานการณ์ที่ย่ำแย่ได้โดยไม่ต้องไปเป็นหมาข้างถนน

ว่าแล้วเขาก็ตัดสินใจไปหาแฟนเก่า

ตอนเลิกกัน ไฉ่หมอนั้นพูดตัดขาดอย่างไม่มีเยื่อใย คิดว่าถ้าโทร.ไปคงไม่รับสายแน่ ก่อนออกจากบ้าน เขาส่งข้อความแจ้งล่วงหน้าถึงสภาพที่เขากำลังเผชิญอยู่ เพื่อจะได้รับความเห็นใจ

ไม่คาดคิดว่าพ่อไปถึง มันกลับไม่อยู่บ้านเสียนี้ น่าจะเป็นอย่างนั้นตามนิสัยปกติของมัน ไม่แน่ว่ามันอาจหนีไปแล้วก็ได้

แม้จะหมดหนทาง แต่เมื่อเลิกกันแล้วก็ไม่ควรลดศักดิ์ศรีไปทวงเงินคืนจากแฟนเก่า ไฉ่หมอนั้นก็ไม่ใช้คนรักที่เข้าอกเข้าใจเขาสักนิด อย่าคาดหวังเลยว่ามันจะเป็นห่วง

ซากลับ เขาอยากจะทำหนังสือพิมพ์สักฉบับเพื่อมีโชคเจองานดี ๆ มีที่อยู่กินฟรีได้ งานที่สมัครไปช่วงครึ่งเดือนที่ผ่านมาก็ไร้แววว่าจะติดต่อกับ หางานก็แบบนี้แหละ ต้องลองสมัครไปเรื่อย ๆ จึงจะมีโอกาส

ครั้นเปิดกระเป๋าซองต่างก็ออกมาให้เห็นนามบัตรสีดำที่พิมพ์ตัวอักษรชื่อ **เฉินเป็นฉี** ตัวเบ้อเริ่มด้วยสีทองอย่างประณีต ทำให้เขานึกถึงเหตุการณ์แปลก ๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อสามสัปดาห์ก่อน

ในโลกนี้ มีงานประเภทให้กินอาหารฟรี แถมยังได้เงินอีกด้วยจริง ๆ หรือ

คิดกลับไปกลับมาหลายตลบ เขาก็ยังรู้สึกแปลก ๆ เหมือนเดิม ช่วงนี้ในไต้หวันเกิดคดีหลอกหลวงต้มตุ๋นด้วยสารพัดวิธีไม่เว้นแต่ละวัน ไม่น่าว่าพอไปแล้วอาจโดนหลอกก็ได้ ตอนนั้นก็จนกรอบแทบหมดเนื้อหมดตัวอยู่แล้ว ไม่เหลือเงินไว้ให้ใครมาปกกลอกอีกแล้ว แม้ไม่มีทีท่าจะสนใจงานนี้แม้แต่น้อย แต่ยังไม่คิดจะโยนนามบัตรทิ้งไป กลับเก็บไว้ในกระเป๋าซองอย่างดีซะอีก

ช่วงชีวิตหลังจากนั้นก็แวะไปหาเพื่อนเพื่อยืมเงินบ้าง ลองสมัครงานใหม่ดูบ้าง เคยได้ยินว่าดวงของคนเรามีขึ้นมีลง พักนี้ดวงเขาคงตกจึงช่วยเป็นพิเศษ ยืมเงินใครก็ไม่สำเร็จ แถมงานก็ยังหาไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นยังหกล้มขาหักอีก ซวยซ้ำซ้อนจริง ๆ เล้ย!

ต้องพักฟื้นรอให้ขยับตัวได้มากกว่านี้ก่อน เรื่องย้ายบ้านก็กระชั้นเข้ามา ในยามอัปสรรหนทาง เขาจึงลองโทร.ไปหาผู้ชายที่ชื่อ **เฉินเป็นฉี**ด้วยความหวังอันริบหรี่

เสียงในสายดัง ตุ้ด! ตุ้ด! ทำให้เขาเต้นรัวผิดปกติ แม้จะตื่นเต้นแค่ไหน แต่ท้องที่หิวโซของเขาก็เอาชนะสมองไปได้ชั่วขณะอีกฝ่ายรับสายอย่างรวดเร็ว

เขินเป็นจิริบสายด้วยอาการดีใจอย่างปิดไม่มิด ทั้งสองนัด
สัมผัสงานกันช่วงบ่ายสองที่สวนดอกไม้จาวรี

เขายัดขนมปังเข้าปากอย่างเร่งรีบ รู้สึกราวกับว่าไม่ได้ลิ้ม
รสชาติของอาหารมานานมากแล้ว ไม่ว่างานนี้จะให้เขาทำอะไร
เพียงแค่นี้ช่างานที่ผิดกฎหมายและมีอาหารให้กิน เขาก็เตรียมจะ
พยกหน้ารับแน่นอน

...

เมื่อมาถึงสถานที่นัดหมาย ขณะยืนอยู่หน้าคฤหาสน์หรูหลัง
ใหญ่สไตล์อังกฤษที่อลังการจนน่าตกตะลึง เขาก็เกิดกังวลขึ้นมาว่า
น่าจะมาผิดบ้านเพราะจุดที่อยู่ผิด เนื่องจากป้ายชื่อบ้านพื้นเป็นสี
ดำซึ่งเขียนตัวอักษรสีเงินที่แขวนอยู่เหนือเสาข้างประตูสไตน์ยุโรป
กลับปรากฏชื่อเพียงสองตัวคือ ชิวหยวน ซึ่งไม่ใช่ชื่อของคนที่เขา
กำลังจะมาพบ จึงอยากโทร.เช็คเพื่อความแน่ใจ แต่แล้วก็นึกขึ้นได้
ว่ามีอธิปไตยการโทร.เพราะค้างชำระค่าบริการ

ขณะที่กำลังสับสนอยู่ว่าจะกลับหรือไม่นั้น ก็ปรากฏว่ามี
หญิงสาววัยกลางคนในชุดเมดออกมาเปิดประตูต้อนรับ

“คุณเชิญไหมคะ”

“ฮะ? ไรครับ”

ทันใดนั้นก็รู้สึกโล่งอกที่ไม่ได้มาผิดบ้าน จากนั้นเขาก็ได้
รับเชิญให้เข้าไปข้างใน

“คุณเขินเป็นรอคุณอยู่ค่ะ เชิญตามดิฉันมา”

ภายในบ้านตกแต่งอย่างสวยงาม กระเบื้องหินอ่อนสีขาวถูก
เช็ดจนสะอาดเงาวับ ไม่ทิ้งฝุ่นให้เห็นเลยแม้แต่หยก ที่กระจกหน้าต่าง
ยาวจรดพื้นแขวนม่านยาวสีขาวทุกบาน เสากลมและลวดลายบน
เพดานมีให้เห็นทุกหนทุกแห่ง เมื่อเดินทะลุระเบียงทางเดินมาถึง

โถงใหญ่ก็พบบันไดทางขึ้นปูด้วยพรมแดงยาวไปถึงชั้นบน ช่างเหมือนฉากในภาพยนตร์อย่างใดอย่างนั้น

ถึงอย่างไรก็ยังไม่รู้สักว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะจ้างเขามาเป็นเพื่อนทานอาหารเพียงอย่างเดียว ต่อให้เจ้าของคฤหาสน์หลังนี้กินอิ่มแล้วไม่มีอะไรทำ หรือรวนลั่นฟ้าแต่ไม่มีทีให้ใช้เงิน เรื่องจ้างคนมาเป็นเพื่อนทานอาหารก็เป็นเรื่องเหลือเชื่ออยู่ดี

ชั่วพริบตาก็เดินมาถึงห้องอาหารที่มีโต๊ะอาหารยาวสีขาวตั้งอยู่ ป้าเมตบอกลีให้เขารอสักครู่ แล้วก็เดินจากไป สักครู่เมตสาวสองคนในชุดกันเปื้อนสีน้ำเงินก็ยกจานอาหารเดินตรงมา

“คุณคะ ทานอาหารกลางวันหรือยังคะ”

“ยังเลยครับ”

“คุณเขินเป็นฉี่แฉ่งว่าติดธุระสำคัญ ยังปลีกตัวมาพบไม่ได้ หากคุณไม่ติดขัดอะไร ลองชิมอาหารฝีมือเชฟของที่นี่ไปพลางๆ ก่อนนะคะ”

สายตาดำจ้องเขม็งไปยังข้าว ชูปมิโซะ และออร์เดิร์ฟต่างๆ ที่มีไอร้อนกรุ่นออกมา เชี่ยผ่านเทียนลิ้มตัวกลิ่นน้ำลายเอ้อกๆ เพราะอยากกินมาก ไม่คิดจะปฏิเสธให้เสียเวลา

หลังจากนั่งลงบนเก้าอี้เรียบร้อย สาวรับใช้ก็เสิร์ฟอาหารขึ้นโต๊ะทีละจานๆ มีออร์เดิร์ฟ ซูชิรวม ปลาดิบ ผัดผัก ไข่ตุ๋น ปลาอย่างและกิมจิหลากหลายชนิด แต่ละอย่างก็จัดมาดูกระจุกกระจิมและประณีต ล้วนเป็นอาหารญี่ปุ่นชั้นสูงราคาแพงทั้งสิ้น คนที่คร่ำหวอดอยู่กับนิตยสารอาหารอย่างเขา แม้จะไม่ใช้ตัวท็อปแห่งวงการ แต่ก็มองออกไม่พลาดแน่นอน

ไหนๆ เจ้าของบ้านเต็มใจให้กินแล้ว ย่อมไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธ อาหารอร่อยนั้นมิใช่เพื่อลิ้มรส นี่คือการประจักษ์แจ้งอีกข้อของ

เซียฝานเทียน ต่อให้วันนี้พลาดงานตามที่หวังไว้ก็ตาม เดินทางมาตั้งไกล แค่กินอาหารของพวกเขาฟรีสักมื้อคงไม่เกินไปหรอก ทำทางเจ้าของบ้านดูจะไม่ใส่ใจกะอีแค่เงินค่าอาหารเล็กๆ น้อยๆ ด้วยซ้ำ

เมื่อคิดได้ดังนั้น เซียฝานเทียนก็กินอาหารอย่างสบายอารมณ์ เรื่องอื่นๆ เอาไว้ค่อยว่ากัน

มือหยิบตะเกียบยกขึ้นพนมพร้อมกับเอ่ยคำว่า กินละนะ จากนั้นเขาก็กินอย่างสำราญ

ท่าจับตะเกียบคืบข้าวแล้วตามด้วยอาหารชนิดต่างๆ ถูกต้อง ไร้ที่ติ เซียฝานเทียนไม่ทันสังเกตว่ามีชายคนหนึ่งและเซินเป็นจีที่อยู่อีกห้องกำลังจับตามองทุกอิริยาบถในการรับประทานอาหารของเขาผ่านกล้องวงจรปิด

วิธีใช้ตะเกียบถูกต้อง ในปัจจุบันนี้มีน้อยคนนักที่จะรู้เทคนิคการใช้ตะเกียบสำหรับเซี่ย แยก คืบ คลุก และวางอย่างถูกต้อง อิริยาบถในการรับประทานคล้ายจะปล่อยวางแต่ก็ถูกต้องอย่างน่าประหลาดใจ

เซียฝานเทียนรับประทานอาหารอย่างละเมียดละไม เขาหรีตาเพลิดเพลินไปกับอาหารเลิศรสในมือนี วัตถุดิบต่างๆ ที่พลีชีพมาเป็นอาหารให้เขาคงรู้สึกว่าจะไม่เสียดายชีวิต

มือนีใช้เวลากินอยู่เกือบชั่วโมง จากนั้นสาวใช้ก็เสิร์ฟของหวานขึ้นโต๊ะ รอยยิ้มน้อยๆ แสดงความขอบคุณปรากฏบนใบหน้าของเซียฝานเทียนทันที

“อร่อยมาก ขอบคุณพวกคุณทุกคน และฝากขอบคุณเซฟด้วยนะครับ”

...

“เป็นอย่างไรบ้างครับคุณชาย ใช้ได้ไหม”

ชายร่างสูงใหญ่ขมวดคิ้วพลาจ้องมองภาพจากกล้องวงจรปิด ดูเฉียดผ่านเทียนกำลังเบิกบานใจกับการรับประทานอาหาร ครั้นได้ยิน คำพูดเร่งรัดจากบัตเลอร์ก็แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายพร้อมกับโบกมือ แสดงสัญลักษณ์อันเป็นที่รู้กันว่าขอให้บัตเลอร์เป็นคนจัดการแทน แล้วก็เดินกลับไปยังห้องหนังสือ เซ็นเป็นฉีโล่งอกขึ้นมาทันที

...

“คุณเชี่ย ขออภัยที่ให้อรอนาน”

เมื่อเห็นเซ็นเป็นฉีเดินเข้ามา เชี่ยผ่านเทียนก็ยืนขึ้นเก็บ ๆ กัง ๆ

“ไม่นานเลยครับ อย่าพูดแบบนั้นสิ ผมต่างหากที่ต้องขอขอบคุณ คุณ สำหรับโอกาสที่ให้ได้กินอาหารมื้อที่ยอดเยียมเช่นนี้”

“รสชาติพอใช้ได้ไหม”

“อร่อยมาก อร่อยทุกอย่างเลยครับ”

“แน่นอนอยู่แล้วครับ เพราะเชฟแต่ละคนของเรามาจากร้าน อาหารในเครือของบริษัทที่มีฝีมือชั้นครูทั้งนั้น ถ้าไม่สามารถปรุงอาหารให้อยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจได้ก็นำผิดหวังจะครับ—

“จืดดีเลย เชิญทางนี้ครับ เรามาคุยเรื่องรายละเอียดและ เงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับงานกันเลย”

คนตรงหน้าในวันนี้ต่างกับที่เจอกันในวันนั้นนิดหน่อย เพราะ วันนี้คุณเซ็นเป็นฉีในชุดสูททองเทลสีบรอนซ์ดูอ่อนกว่าวัย กระฉับ กระเฉง กิริยาท่าทางสง่าผ่าเผยและดูมีระเบียบแบบแผน น่าจะทำหน้าที่พ่อบ้านหรือบัตเลอร์ดูแลคุณาส์หลังนี้มาหลายปีแล้ว

เมื่อเดินตามบัตเลอร์มาถึงห้องรับแขกซึ่งบนเพดานตกแต่ง ด้วยโคมไฟแขนเดอเลียร์หรูหรา เชี่ยผ่านเทียนก็นั่งลงบนโซฟาด้วยความประหม่า เพราะมันน่าจะทำมาจากหนังแท้เป็นแน่ เมตสวาน่า

ชาดามาเลิร์ฟได้ทันใจ

“รายละเอียดงานก็เหมือนกับที่ผมเคยคุยกับคุณก่อนหน้านี้ คือคุณต้องทานอาหารเป็นเพื่อนคุณชายชีวหยวนเสียง เจ้านายของเรา วันละสี่มื้อ เพียงแค่คุณทานอาหารกับท่านด้วยท่าทางปกติก็พอนอกเหนือเวลาทานอาหารก็เป็นเวลาส่วนตัวของคุณ ถ้าวันไหนที่ท่านไม่ทานอาหารที่บ้าน คุณก็ต้องไปทานเป็นเพื่อนท่านตามสถานที่นัดหมาย ไม่ต้องกังวลเรื่องค่าอาหาร ทางเราเป็นฝ่ายรับผิดชอบเอง ถ้ามีที่ไหนท่านไม่ต้องการให้คุณทานเป็นเพื่อน เราจะแจ้งคุณล่วงหน้าผ่านกล่องข้อความหรือโทรศัพท์ ส่วนวันหยุด เนื่องจากต้องทานอาหารทุกวัน ดังนั้นคุณจะมีวันหยุดแค่เดือนละ 6-8 วันเท่านั้น หากต้องการลาหยุดขอให้คุณแจ้งล่วงหน้าสองวัน ผมจะได้เรียกคนอื่นมาทานอาหารเป็นเพื่อนท่านแทน—

“ต้องทดลองงานสามเดือน ส่วนเงินเดือนก็เดือนละหกหมื่น คุณมีอะไรสงสัยอยากจะถามอีกไหม”

“หะ...หก...หก...หกหมื่น!”

ไม่ได้หูผาดไปใช่ไหม? แค่กินอาหารเป็นเพื่อนก็รับเหมาะๆ ตั้งหกหมื่น? ในได้หลัยังมีเรื่องดีๆ ให้ได้พบเจออย่างนี้จริงๆ หรือเนี่ย

เมื่อเห็นสีหน้าของเซียฝานเทียนเปลี่ยนไป เซินเป็นฉียังคิดว่าตนเสนอเงินเดือนให้น้อยเกินไป จึงพูดต่อ

“ช่วงทดลองงานรับไปแค่นี้ก่อน หากผ่านเมื่อไหร่จะปรับเพิ่มให้อีก”

“มะ...ไม่มีปัญหาเลยครับ ขอให้ผมลองทำดู แต่ว่า...”

“ช่างดีเหลือเกิน...”

รู้สึกว่าคุณเซินเป็นดูโล่งอกอย่างเห็นได้ชัด

“มีอะไรสงสัยอีกไหม ถามได้เลย เราจะพยายามจัดสรรให้

เหมาะสมที่สุด”

“ขอที่พักรัฟได้ไหมครับ”

...

เมื่อได้รับอนุมัติให้ที่พักรัฟ วันรุ่งขึ้น เชียผานเทียนก็รีบขนย้ายข้าวของมาอาศัยอยู่ในคุกหลังนี้ทันที

ด้วยอารมณ์เดือดจัดที่พ่อขาดความรับผิดชอบ เขาจึงนำของที่ระลึกที่พ่อไปเที่ยวแล้วซื้อมาเก็บสะสมไว้ไปขายจนเกลี้ยง เลยมีเงินติดตัวมาโปะค่าผ่อนรถได้หลายเดือน จากนั้นก็ได้รับข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ จากพ่อว่า

ขอโทษด้วยไอ้ลูกรัก

พ่อยังปลอดภัยสบายดี

ทำไมยังไม่ถูกเจ้าหนี้ยำให้ตายไปเลย

เมื่อรู้ว่าพ่อยังอยู่ดี เชียผานเทียนก็สบายใจไปเปละหนึ่ง แม้เคยโกรธจัดที่พ่อแอบเอาบ้านที่เขาผ่อนอยู่หลายปีกว่าจะหมดไปจำนอง กระนั้นก็ยังภาวนาให้พ่อสบายดี

เขายังแอบคิดเข้าข้างตัวเองนิดหน่อยว่า กว่าจะได้งานที่เงินเดือนสูง ๆ เช่นนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ถ้าบ้านยังขายไม่ออก ก็มีทางเป็นไปได้ที่จะซื้อบ้านเดิมที่อาศัยมากกว่ายี่สิบปีคืนมา เพราะเป็นบ้านแห่งความทรงจำระหว่างเขากับพ่อแม่ น่าเสียดายที่ถูกยึดไปขายทอดตลาดแบบนี้

มีข้าวของที่ต้องขนย้ายไม่น้อย แต่เพื่อประหยัดค่าขนส่ง จำต้องสลัดข้าวของส่วนใหญ่ทิ้งไป นอกจากสิ่งของจำเป็น สิ่งของในความทรงจำ แล้วก็นงานเขียนที่หอบไปไหนมาไหนด้วยตลอด รวม

แล้วก็มีข้าวของแค่สองลัง เท่านั้นก็สามารถย้ายตัวเองเข้าไปอยู่บ้าน
เจ้านายได้สบายปรือ

ครั้นมายืนอยู่หน้าบ้านที่เคยอาศัยมากกว่ายี่สิบปี เชียฝาน-
เทียนก็ต้องถอนหายใจด้วยความเสียดายและเจ็บปวด คาดไม่ถึงว่า
แม้แต่ที่ซุกหัวนอนก็ยังรักษาเอาไว้ไม่รอด แต่จะทำได้
นอกจากแก้ปัญหาไปทีละเรื่อง

...

เมื่อมาถึงสถานที่ที่เขาต้องเริ่มงานใหม่ บัตเลอร์ส่งตัวเขาให้
ป่าเมดที่ชื่อ ฝูเถียน ดูแล

ป่าเมดฝูเถียนคนนี้อายุน่าจะเกือบสี่สิบ รูปร่างอวบ

ฝูเถียนนำทางเขาเดินไปยังห้องพักที่อยู่สุดทางเดินบนชั้นสอง
ของคฤหาสน์ด้วยรอยยิ้มสุภาพ

ห้องพักสะอาดกว้างขวาง ภายในห้องมีเตียงขนาดใหญ่ โต๊ะ
อ่านหนังสือ ตู้เสื้อผ้า และยังมีห้องน้ำในตัวอีกด้วย

“บัตเลอร์บอกว่าให้คุณอยู่ห้องนี้ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เดี่ยว
คุณจัดข้าวของเสร็จ ฉันจะพาไปทำความคุ้นเคยกับบริเวณรอบบ้าน”

บนหนังสือวางไว้มูมหนึ่ง เสื้อผ้าก็โยนๆ ใส่ตู้เสื้อผ้า ส่วน
ไนต์บู้กวางไว้บนโต๊ะหนังสือ เท่านั้นที่เสร็จเรียบร้อย แต่ก็ใช้เวลาจัด
อยู่เกือบสิบนาที

คาดไม่ถึงว่าจะมีห้องที่สบายและเป็นส่วนตัวขนาดนี้ ทำให้
เซียฝานเทียนรู้สึกที่ตัวเองคิดถูกที่เลือกงานนี้ เพราะตอนแรก
คิดว่าจะถูกจัดให้อยู่บนเตียงนอนเมดเสียอีก

“คุณฝูเถียนครับ” เมื่อก้าวออกจากประตูห้องจึงพบว่าเมด
ฝูเถียนยังรออยู่หน้าห้อง ก็รู้สึกเกรงใจ เลยกล่าวคำขอโทษไม่หยุด
“ขอโทษที่ให้อรอนานนะครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ เรียกดิฉันว่า อาอีผู้เถียน ก็พอ”

“อาอีทำงานที่นี่มานานหรือยังครับ”

ใช้ว่าจะสืบความลับอะไรหรอก เขาแค่อยากสนทนากับ อาอีเท่านั้นเอง

“นานแล้ว ทำงานที่คฤหาสน์หลังนี้มาตั้งแต่อายุยี่สิบ”

ผู้เถียนตอบยิ้ม ๆ แล้วพาไปแนะนำบริเวณโดยรอบคฤหาสน์ อย่างเต็มใจ

“ที่นี่เป็นห้องรับแขกชั้นสอง จะมีแขกก็ต่อเมื่อมีงานเลี้ยง ส่วนคุณเลขาฯกับญาติผู้น้องของคุณชายก็แวะเวียนมาบ้าง แต่ส่วนใหญ่ห้องนี้จะว่าง—

“ห้องที่อยู่ตรงกลางระเบียงทางเดินชั้นหนึ่งเป็นห้องหนังสือ ส่วนห้องของคุณชายอยู่อีกด้านหนึ่ง ตามปกติสองห้องนี้มีเพียง บัตเลอร์เท่านั้นที่สามารถเข้าออกได้อิสระ ส่วนคนอื่นต้องได้รับอนุญาตจากคุณชายก่อนจึงจะเข้าไปได้”

ความหมายก็คือ อย่าเข้าออกโดยพลการ

“ส่วนห้องเมดที่อยู่ชั้นใต้ดิน ตอนนี้มีเมดสองสามคนพักอยู่ที่นี่ ส่วนเมดคนอื่นๆ ไปกลับทุกวัน—

“ห้องต่อไปเป็นห้องอาหาร ห้องครัว คุณชายจะรับประทานอาหารที่ห้องอาหารใหญ่ ส่วนห้องอาหารในครัวเป็นห้องของเมด ตามปกติคุณต้องทานอาหารเป็นเพื่อนคุณชายที่ห้องอาหารใหญ่ ถ้าคุณชายไม่อยู่ คุณมากินกับพวกเราก็ได้นะ เวลากินอาหารของพวกเราคือเจ็ดโมงเช้า เที่ยง ของว่างตอนบ่ายสี่ แล้วก็อาหารเย็นตอนสองทุ่ม”

มีอาฟเตอร์นูนที่บริการลูกน้องด้วยเหรอเนี่ย รู้สึกว่าเจ้านายที่นี่ดูแลลูกน้องดีทีเดียว

คฤหาสน์หลังนี้มีเมดรับใช้ทั้งหมดเก้าคน บัตเลอร์หนึ่งคน คนขับรถหนึ่งคน และคนสวนอีกหนึ่งคน ส่วนเชฟทำอาหาร บัตเลอร์เป็นคนจัดการเปลี่ยนทุกสัปดาห์ หรืออาจเปลี่ยนทุกวัน...ขึ้นอยู่กับสภาวะการณ์ของคุณชาย

“สภาวะการณ์ของคุณชาย สภาวะการณ์ในที่นี้คืออะไร อยู่ที่อารมณ์ความพึงพอใจหรือครับ”

“ใช่...ก็ดูว่ารสชาติอาหารถูกปากคุณชายหรือเปล่า!”

ร้านอาหารในเครือบริษัทมีเชฟมากมายที่คอยสลับสับเปลี่ยนเวรกันมาปรุงอาหารถึงคฤหาสน์ ไม่ว่าจะด้วยวิธีจับสลากก็ดี หรือจัดตารางงานเป็นกะแล้วหมุนเวียนกันมาก็ดี สรุปคือบัตเลอร์จะทำหน้าที่สั่งการจัดเชฟให้เหมาะสมกับช่วงเวลา

“บรรดาเชฟทั้งหลายต่างมีงานที่ต้องรับผิดชอบ มองอีกด้านก็รู้สึกคล้ายกับการส่งเชฟเดลิเวอรี่บริการถึงคฤหาสน์”

ถ้าบริการได้ถึงระดับนั้น ก็หมายความว่า จะมีลาปากทุกวันเลยสิ เชียผานเทียนแอบยิ้มมุมปากอย่างมีความสุข

“นี่เป็นห้องฟิตเนส ถ้าคุณต้องการออกกำลังกาย นอกเหนือเวลางานสามารถเข้ามาใช้ได้เลย ส่วนด้านนี้มีบันไดขึ้นไปถึงดาดฟ้า ซึ่งมีสระว่ายน้ำ เช่นเดียวกับเงื่อนไขอื่น ๆ นอกเหนือเวลางานคุณสามารถไปใช้บริการได้เลย”

เชียผานเทียนเริ่มรู้สึกวามักผ่อนมากกว่ามาทำงานเสียอีก

“ยังมีอะไรสงสัยอีกไหม”

“ชัดเจนมากครับ”

“ห้องต่าง ๆ ภายในคฤหาสน์ก็มีประมาณนี้ หากสงสัยอะไรเพิ่มเติม ถามดิฉันหรือบัตเลอร์ก็ได้นะ”

“รับทราบครับ”

จากนั้นผู้เขียนก็นำสมุดบันทึกเล่มเล็ก ๆ ออกมาแล้วส่งให้
เซียฝานเทียน

“ในนี้มีเบอร์โทรศัพท์ภายใน ที่อยู่ รหัสปลดล็อกประตูบาง
ห้อง และรหัสเข้าใช้อินเทอร์เน็ต คิดว่าคุณคงต้องใช้มัน ก็เลยจดเอาไว้ให้”

ข้อมูลละเอียดมาก เซียฝานเทียนรู้สึกขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง
“ขอบคุณครับอาอี”

เซียฝานเทียนดูเป็นคนอ่อนโยน ทำให้ผู้เขียนรู้สึกอยากมี
ไมตรีด้วย เขามีรูปร่างค่อนข้างบาง ผิวดำแดง ซึ่งผู้เขียนเดาว่า ก่อน
จะมาทำงานที่นี่ เขาคงต้องทำงานกลางแดดพอสมควร จนผิว
เปลี่ยนสี อีกทั้งปฏิกิริยาท่าทางการพูดจา แม้ไม่เป็นทางการ แต่ก็มี
สัมมาคารวะ รอยยิ้มเปิดปากเพิ่มเสน่ห์แบบลูกผู้ชายให้เขามากขึ้น
อีก แฉ่ยิ้มน้อย ๆ ก็ทำให้ใบหน้าดูมีชีวิตชีวา ยิ่งมองก็ยิ่งหล่อ ถือว่า
เป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์มากคนหนึ่ง

ขอให้ผู้ชายแบบเขาสามารถช่วยคุณชายได้ด้วยเถอะ

เมื่อแนะนำสิ่งต่าง ๆ จนมาถึงบริเวณนี้ ก็ได้ยินเสียงท้อร้อง
จ๊อก ๆ เสียงนั้นดังมาจากผู้ชายผิวสีแทน สัญลักษณ์แห่งฤดูร้อน ที่
ยืนอยู่ข้าง ๆ

เมื่อเงยหน้ามองก็เห็นว่าคนคนนั้นยืนหน้าแดง แถมเอามือ
กุมท้องอยู่ด้วย ท่าทางเกรงใจที่จะพูดอะไรออกมา

“ขอโทษครับ เมื่อเช้าผมรีบออกจากบ้านเลยลืมทานอาหาร
เช้า”

ผู้เขียนอดหัวเราะไม่ได้ จากนั้นพูดอย่างใจดีว่า

“ท้องหิวเป็นเรื่องดี เพราะงานนี้ต้องการคนกินเก่ง”

“วางใจได้ครับ ก็เพราะกินเก่งเกินไป ผมเลยเก็บเงินไม่ได้

ซะที”

ชายหนุ่มเกาหัวเกรกๆ ดูท่าทำอะไรไม่ถูก ทำให้ผู้เขียนยิ้มออกมาอย่างเบิกบานใจ

หนุ่มคนนี้แตกต่างกับผู้ชายทุกคนที่เคยมาทำงานก่อนหน้านี้ ถ้าคุณชายถูกใจเขาก็คงจะดี

“อดทนหน่อยนะ ใกล้เวลาอาหารเช้าของคุณชายแล้ว...เกือบลืมไป ช่วงเวลาที่คุณชายทานอาหาร อันนี้สำคัญมาก คุณต้องจดไว้เลย”

“ได้ครับ”

เมื่อวกเข้าเรื่องงาน เชี่ยฝานเขียนก็รีบหยิบปากกาออกจากกระเป๋าเสื้อทันที พร้อมจดบันทึกสิ่งที่ผู้เขียนกำชับ

“ในกรณีที่คุณชายทานอาหารที่บ้าน เวลาตื่นนอนของคุณชายเป็นตัวกำหนดเวลาอาหารเช้า คุณชายเป็นคนมีวินัย ถ้าไม่เข้าบริษัทก็จะตื่นนอนประมาณเก้าโมงถึงสิบโมงเช้า อาหารเช้าก็จะเสิร์ฟไม่เกินสิบโมงครึ่ง อาหารกลางวันเวลาบ่ายโมงตรง ส่วนอาฟเตอร์นูนที่เสิร์ฟตอนบ่ายสาม อาหารเย็นตอนหนึ่งทุ่ม บัตเลอร์จะเป็นคนส่งข้อความแจ้งเวลาที่แน่นอนให้คุณอีกที คุณต้องไปปรากฏตัวตามที่นัดหมายก่อนเวลาตามคำสั่ง เพื่อรอรับประทานอาหารกับคุณชาย”

“ขอทราบเนื้องานที่ละเอียดกว่านี้อีกได้ไหมครับ”

“ก็แค่ทานอาหารเป็นเพื่อนคุณชายไง”

“เอ๋? มันง่ายขนาดนั้นจริง ๆ เหรอ”

“ไม่่ายนะ” ผู้เขียนกล่าวด้วยท่าทางจริงจัง “ทานอาหารเป็นเพื่อนคุณชายเป็นงานที่สำคัญมาก” บรรยาการเคร่งเครียดขึ้นเล็กน้อย เมื่อรู้สึกได้ว่าคู่สนทนาเริ่มเครียด เธอก็หัวเราะแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “ดิฉันรู้ว่าคุณหิว ใกล้เวลาอาหารเช้าแล้ว วันนี้คุณเริ่มงาน

เลยได้ไหม”

“ก็น่าจะครับ”

ปรับตัวพร้อมรับสถานการณ์ เพราะตอนนี้ไม่มีเรื่องเร่งด่วนที่ต้องจัดการ วันนี้เริ่มงานเลยก็ดีเหมือนกัน...

จะได้ใช้โอกาสนี้เรียนรู้ลักษณะงานที่แท้จริง บางที...นี้อาจเป็นวิธีที่ไม่เลว

...

เมื่อกลับเข้ามาในห้อง ระหว่างหยิบอุปกรณ์ทำความสะอาดร่างกายจะไปเก็บไว้ในห้องน้ำ มืออีกข้างก็เปิดโน้ตบุ๊กแล้วใส่รหัสเข้าใช้อินเทอร์เน็ต หลังจากเช็คอีเมลก็พบว่ามีมาจากเพื่อนร่วมงานเชิญให้เขาเขียนคอลัมน์แนะนำอาหารลงในนิตยสารอาหารและท่องเที่ยวฉบับใหม่ ดูเหมือนว่าเรื่องที่เขาถูกเลิกจ้างคงลือไปถึงไหนๆ แล้ว ใช่ว่าจะช่วยพวกเขาเขียนคอลัมน์ลงนิตยสารไม่ได้ แต่เพราะงานนี้คงทำให้เขาไม่มีโอกาสได้ออกไปตระเวนชิมอาหารอร่อยข้างนอกอีกแล้ว

ถ้างานนี้เป็นงานที่มั่นคง ไม่เพียงมีเงินเดือนต่อเนื่องทุกเดือน ทั้งค่าที่พักและอาหารก็ประหยัดได้เยอะเลย ไม่น่าว่าอาจะมีเงินเก็บพอจะซื้อบ้านหลังเดิมที่ถูกพ่อแอบเอาไปจำนองกลับคืนมาได้โดยเร็ว

แม้จะวาดแผนการไว้เป็นมั่นเหมาะ แต่ก็ยังเป็นแค่ความคิดถึงอย่างไรบ้านก็ถูกรถนาครายึดไปขายทอดตลาดแล้ว ต่อให้ยากจะซื้อคืนมาได้ แต่ก็อย่าคาดหวังมากเกินไป หวังน้อยแค่ขอให้ผ่อนรถหมดก็ยังมี

เสียงข้อความดังขึ้น ดีด! เขารีบหยิบมือถือออกมาเปิดดู บัตเลอร์เป็นคนส่งมา

อาหารเข้าที่ห้องอาหาร

11.00 น.

เมื่อดูเวลา ยังเหลืออีกครั้งชั่วโมง ตามที่บัตรเลอว์นัดหมายไว้ว่าจะติดต่อมาล่วงหน้า เขาเอามือลูบท้องที่กำลังร้องจ๊อก ๆ พลางบอกตัวเองว่า อดทนอีกนิด แล้วตัดสินใจว่าช่วงเย็นคงต้องออกไปหาซื้ออะไรมาเก็บไว้กินรองท้องเวลาหิวจะดีกว่า จากนั้นก็เปิดอีเมลดู ในกล่องจดหมายมีแต่อีเมลจากเว็บไซต์หาคู่ ทำให้รู้ว่าแฟนเก่าของเขามีคนรักใหม่ไปเรียบร้อยแล้ว ได้แต่ถอนหายใจอย่างลึมตัวอีกฝ่ายเปลี่ยนคู่รักเป็นว่าเล่น คิดไปคิดมาก็รู้สึกว่าตัวเองไม่เอาไหนเอง ไม่สามารถทำให้แฟนเก่ามีชีวิตในแบบที่เขาต้องการได้ เลยถูกนอกใจจนกลับไปคบถ่านไฟเก่าเหมือนเดิม แล้วเขาก็ถูกเท

ขณะที่ท่องเว็บอ่านข่าวไปเรื่อย ๆ หันมาดูเวลาอีกทีก็ต้องตกใจสุดขีด

10.58 น.แล้วเหอเนี่ย!

กระโดดลงจากเก้าอี้ รีบวิ่งออกจากห้องทันที เพราะเขาไม่อยากเข้างานสายตั้งแต่วันแรกของการทำงาน

...

เมื่อมาถึงห้องอาหารก็เห็นเซินเป็นจिरอออยู่แล้ว

เซินเป็นจिरออด้วยบุคลิกที่สง่างาม ขณะที่ข้างหน้าต่างมีคนสวมเสื้อขนสัตว์คอวีสีขาว กางเกงขายาวลาลองสีเนื้อยืนอยู่ ชายในชุดสูททองเทเลอมีโอไฟล์หลังเมื่อเทศาเสร็จแล้ว

แสงแดดสาดส่องมาที่ใบหน้าด้านข้างของคนที่ยืนอยู่ข้างหน้าต่าง ใบหน้าของเขาขาวซีดผิดปกติ แต่กลับซ่อนความเคร่งขรึมแต่ไม่ดูเอาไว ูปร่างไม่ใช่แบบชายกล้ำมโต แต่ก็ไม่บอบบาง

และมีใบหน้าคมกว่าชาวตะวันตกทั่วไป ผมสีน้ำตาลเข้มถูกจัดทรง เป็นระเบียบบรวมกันไว้ด้านหลัง การเข้ามาอย่างเร่งรีบของเซียฟาน-เทียนทำให้ชายหนุ่มผู้นั้นต้องหันมอง นั่นเปิดโอกาสให้เซียฟาน-เทียนได้เห็นใบหน้าที่ชัดเจน กล่าวได้ว่าเป็นใบหน้าผู้ดีที่ต่างจากคนธรรมดาทั่วไป เวลานี้ชายหนุ่มผู้หล่อเหลาขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยท่าทางเย็นชา เผยท่าที่ไม่สบบารมณฺ์ เขาเดินช้า ๆ ไปยังเก้าอี้หัวโต๊ะอาหาร แล้วลากเก้าอี้ออกมานั่งด้วยตัวเอง

“คุณมาแล้วเหรอ นั่งลงเร็ว”

สีหน้าบัตเลอร์ที่เป็นมิตรช่างแตกต่างกับผู้ชายคนนั้นโดยสิ้นเชิง เซินเป็นฉีเพียงส่งยิ้มที่อ่อนโยนเพื่อส่งสัญญาณว่าให้นั่งเก้าอี้ตัวกลางของโต๊ะอาหาร

เมื่อนั่งลงเงียบ ๆ แล้ว เซียฟานเทียนก็คิดในใจว่า ต่อจากนี้ไปงานของเขาก็คือกินข้าวเป็นเพื่อนผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาแต่มีสีหน้าบอกลบุญไม่รับคนนี้นั่งหรือ ชักกิ้ว ๆ แล้วสิ กลัวว่าอาหารจะไม่ย่อย

...

และแล้วพวกเขาก็นั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว บรรดาเมดเริ่มหมุนเวียนกันมาเสิร์ฟอาหารเข้า มีจานหลายใบวางอยู่บนโต๊ะ ในจานมีมะเขือเทศอบ ไข่อบมเล็ต ฮอตดอก แฮม โยเกิร์ต ถั่วในซอสมะเขือเทศ เห็ดแชมปิญอง พุดดิ้ง ไข่กรอกเลือด มันฝรั่งทอด และขนมปังเนย ช่างสมบูรณ์พูนสุขเสียจริง นอกจากนี้ยังมีผลไม้จานใหญ่ สลัด และชาดำร้อนที่หอมยั่วน้ำลาย

นับเป็นอาหารเช้าสไตล์ผู้ต้องกฏที่ครบสูตร

- ตอนที่ 2 -

แต่นั่งก็ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ แม้จะสายไม่กินาติ แต่
นี่คือการทำงานวันแรก เชียฝานเทียนรู้สึกหงุดหงิดตัวเอง ครั้นเห็น
อาหารเข้าครบสำหรับอยู่เบื้องหน้า อาการละอายนใจที่ผุดขึ้นมา
เมื่อก็กลับเลือนรางจางหายไปหมดสิ้นอย่างรวดเร็ว

จะทำได้ยังไงก็ได้ ก็เขาดันเป็นคนเห็นแก่กินมาแต่กำเนิด

“คุณเชีย ท่านนี้เป็นเจ้าของคฤหาสน์หลังนี้ คุณชีวหยวนเสียง”

ก่อนที่เชียฝานเทียนจะเริ่มปฏิบัติภารกิจกินไม่ยั้ง บัตเลอร์ก็
หาจังหวะเหมาะๆ แนะนำทั้งสองให้รู้จักกันคร่าวๆ

“สวัสดีครับ คุณชาย”

คนที่เอ่ยไม่รู้ว่าจะเรียกผู้ชายที่มีสีหน้าอกบุญไม่รับซึ่งนั่งอยู่
เบื้องหน้าของเขาว่าอย่างไรดี จึงตัดสินใจเรียกเหมือนคนในบ้านเพื่อ
ไม่ให้เกิดความผิดพลาด

ผู้ชายตรงหน้าเหลือบตาขึ้นมา แต่ไม่มีที่ท่าว่าตอบรับคำทัก
หรือปฏิเสธมัน

“คุณชายครับ นี่คุณเชีย จากนี้ไปเขาจะเป็นเพื่อนทานอาหารของคุณชาย”

“อ้อ”

“ขออภัยครับ อาหารกลางวันจะทานที่บ้านไหมครับ”

“อ้อ”

“ขอบคุณครับ ทั้งสองท่านเชิญรับประทานอาหารตามสบายนะครับ ผมจะลงไปเตรียมการเรื่องอาหารกลางวันของคุณชายก่อน”

คุณเชินเป็นฉื่อย่าทิ้งผมไป!!!

คุณชายมหาเศรษฐีเขาชอบพูดสั้น ๆ กันรึไง ผมฟังไม่เข้าใจเลย!

เชียผานเทียนได้แต่บ่นอยู่ในใจ

ผู้ชายตรงหน้าคนนี้ออกอาการเหมือนจะไม่พอใจเขาเล็กน้อย เขายังไม่รู้สึกสนิทสนมสักนิดเลย ทำไมคุณบัตเลอร์มาทักกันดื้อ ๆ แบบนี้ล่ะ ประหม่าจิงเลยว้อย

หลังจากบัตเลอร์เดินออกไปแล้ว เชียผานเทียนต้องทำใจดีสู้เสือ ใช้สมองเจ้าเล่ห์ของเขาพินิจพิเคราะห์เรื่องราวเมื่อตะกี้

บัตเลอร์คุยกับคุณชายด้วยภาษาจีนตลอด แสดงว่าบุคคลทั้งสองเป็นคนญี่ปุ่นที่มาอยู่ได้ยาวนานพอสมควรแล้ว ถึงได้พูดจีนคล่องแคล่ว ไหน ๆ ก็ไม่มีอุปสรรคเรื่องการสื่อสารแล้ว เชียผานเทียนจึงวางใจไปได้เปลาะหนึ่ง

เมื่อเห็นคุณชายเอียงหน้าออกไป ละสายตาจากอาหารแล้ว มองออกนอกหน้าต่าง เขาพลันรู้สึกกระอักกระอ่วนใจ แต่ท้องก็ดันร้องจ๊อก ๆ ไม่หยุด ด้วยความหิว เขาจึงไม่สนใจคุณชายที่ไร้ความอยากอาหารคนนี้อีกต่อไป

จากนั้นน้ำเสียงระดับกลางก็เอ่ยคำว่า

“กินละนะ”

เสียงนี้ดังดูดยตาที่กำลังเหม่อลุ่มันกลับมาทันใด บัดนี้เขากลับไม่รู้สึกละลอกตากับกิริยาท่าทางการรับประทานอาหารที่ถูกระเบียบแบบแผนของเชี่ยฝานเทียนแต่อย่างใด

ส้อมและมิดดัดลงบนอาหาร เสียงกระทบจานดังขึ้นมาแผ่วเบา กิริยาท่าทางตอนยืนอาหารแต่ละอย่างเข้าปากช่างดูดี แต่ที่น้ำดังดูดยที่สุดเห็นจะเป็นรอยยิ้มสะพร้งบนใบหน้า มันอธิบายได้ดีกว่าคำพูดอื่นใดว่าคนคนนี้สำราญใจกับอาหารที่อยู่ตรงหน้าเพียงใด แต่ละคำยืนเข้าปากด้วยความเต็มใจ

อาหารที่อยู่ตรงหน้าหมดไปกว่าครึ่ง อาหารของผู้ชายทั้งสองแทบไม่มีอะไรแตกต่างกัน คุณชายถึงกับนั่งหน้ามือใส่จานอาหาร เพราะเขาไม่สามารถเอาอาหารใส่ปากด้วยความเบิกบานใจเหมือนเชี่ยฝานเทียนได้

อีกประการก็คือ อาการที่ไม่สามารถผลิตเพลินกับรสชาติอาหารอร่อยได้ก็เป็นมาหลายปีแล้ว เนื่องจากภาวะสุขภาพและงานที่รัดตัว แต่ก็พยายามกำหนดเวลารับประทานอาหารที่แน่นอนเพื่อให้ติดเป็นนิสัย เพื่อให้พอถึงเวลาอาหารแล้วจะรู้สึกหิวขึ้นมาบ้าง แต่กลับไม่เป็นผล ไม่ทำให้เขารู้สึกอยากกินอาหารชนิดใดเลย

หลังจากถอนหายใจเบา ๆ พลางเบนสายตาออกไปมองทิวทัศน์ด้านนอก สมองก็ครุ่นคิดอยู่กับการโปรโมทผลิตภัณฑ์ใหม่ล่าสุดของบริษัท แม้ว่าคุณชายจะรู้สึกหมดหนทางกับอาการเบื่ออาหารของตัวเองเต็มที่ แต่ก็ชินเสียแล้ว ขณะที่เชี่ยฝานเทียนรู้สึกว่ตัวเองมาถูกที่ถูกทางที่สุด เพราะอาหารที่เสิร์ฟให้คุณชายแต่ละมื้อล้วนเลิศหรูอลังการทั้งสิ้น

ไข่ออมเลิศรสพอดิ นุ่มลิ้นในปาก มะเขือเทศก็อบได้ที่ เวลา

กินเข้าไปมีกลิ่นเกรียมนิดหน่อย หอมหวานจ๋า แม้แต่ชาดำร้อนก็
อุณหภูมิพอเหมาะพอดี ส่งกลิ่นหอมกรุ่นสมกับเป็นชาที่ดื่มคู่อาหาร
เช้า

แต่เซี่ยฝานเทียนก็ไม่ได้สำราญเรใจไปกับอาหารอร่อยเพียง
อย่างเดียว เขายังใส่ใจคอยสังเกตคุณชายผู้ร่วมโต๊ะอาหารที่เหมือน
กับใจลอยอยู่ตลอด สรุปว่าในมือเช้า คุณชายรับประทานเพียงสลัด
ไม่กี่คำและชาดำหนึ่งถ้วย ที่เหลือไม่ถูกแต่ต้องเลยสักนิด อาหาร
ทุกอย่างยังวางอยู่เหมือนเดิม ไม่พร่องลงเลย

เขาไม่หิวหรือ หรือว่ากินอะไรท้องร้องมาก่อนถึงได้กินไม่ลง
เมื่อเทียบกับคุณชายผู้เหม่อลอย เซี่ยฝานเทียนถือว่าเป็น
ผิดกะละมาเกิด ถึงได้ฟาดอาหารที่อยู่บนโต๊ะจนหมดเกลี้ยง เขา
ไม่มีโอกาสกินอาหารเช้าที่ยอดเยียมแบบนี้มานานแล้ว หัวใจพองโต
ด้วยความสุขเหมือนได้แช่อยู่ในบ่อออนเซนระดับพรีเมียม

...

หลังกินเสร็จทั้งสามมือของวัน เซี่ยฝานเทียนก็ลบความคิด
ก่อนหน้าออกจากสมอง

คุณชายผู้นี้ถ้าบอกว่าเขาเป็นโรคอะนอเร็กเซียน่าจะฟังดูดี
กว่าบอกว่าเขากินจนมท้องมาก่อน เลยกินอาหารอื่นๆ ไม่ลง
อีก วันนี้ทั้งวันยังไม่เห็นเขากินอะไรเลย จนช่วงอาหารเย็น บัตเลอร์
ทนไม่ไหวเลยขอร้องให้เขารับประทานอะไรสักหน่อย เขาเลย
กลืนใจกินสปาเกตตี้ไม่กี่คำ

สปาเกตตี้เส้นดำผัดน้ำมันมะกอก พริก กระเทียม และอาหาร
ทะเลรสชาติพิเศษสุดยอด สปาเกตตี้เส้นดำอร่อยเหนียวนุ่มหนึบหนับ
เพราะเป็นเส้นทำมือล้วนๆ อาหารทะเลก็ยิ่งสด รสชาติเทียบเคียง
กับร้านอาหารระดับห้าดาวได้เลย

ขนาดอาหารเลิศรส คุณชายยังกินไม่ลงอีก แล้วอาหารประเภทไหนถึงจะกระตุ้นต่อมความอยากของคุณชายได้กันนะ

นอกเหนือเวลารับประทานอาหารซึ่งเป็นเวลาทำงาน ช่วงอื่นๆ เขาก็ว่าง ว่างมากจนไม่รู้จะทำอะไรดี ช่วงเย็นจึงแวบออกไปตระเวนหาซื้อเสบียงมากักตุน โดยได้ประมาณการระยะเวลาเดินทางไว้เรียบร้อย จากเหตุผลนี้เข้าเมืองต้องใช้เวลาเดินทางโดยรถยนต์ประมาณสี่สิบนาที

คิดอยากรับงานสัมภาระนอกสถานที่เพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เหมือนกันนะ แต่ก็เกรงว่าจะไปกินอาหารกับคุณชายไม่ทัน เขาจึงตัดสินใจเก็บรวบรวมข้อมูลที่เคยเร่ร่อนนอกสถานที่ก่อนหน้านี้มาเขียนเป็นบันทึกการเดินทางเพื่อไม่ให้ว่างจนเกินไป

* * * * *

วันถัดมา เขาตื่นตอนแปดโมงเช้า จากนั้นไปวิ่งในฟิตเนส หนึ่งชั่วโมง วิดพื้นอีกห้าสิบครั้ง แล้วก็ออกกำลังกายอื่นๆ เรื่อยเปื่อยเพื่อให้เหงื่อออก เพราะมีอาหารอร่อยอีกมากมายที่กำลังรอเขาลิ้มรสในวันต่อๆ ไป เขาจึงกลัวว่าหุ่นจะไม่ฟิตเพราะอาหารอร่อย

หลังออกกำลังกายเสร็จก็อาบน้ำ กลืนยาความสดชื่นแผ่ซ่านไปทั่วตัว วันนี้เขาให้สัญญากับตัวเองว่าจะไม่ไปทำงานสายเด็ดขาด อาบน้ำแล้วก็ยังเหลือเวลาอีกเยอะ เขาเลยเดินดูรอบๆ บ้านเพื่อทำความคุ้นเคย

ห้องครัวเป็นจุดแรกที่เขี่ยผ่านเทียนไปถึง คนในครัวตกอกตกใจเมื่อได้ยินเสียงผลึกประตูเข้าไป ดวงตาทั้งห้าคู่จ้องมองมาที่เขาอย่างพร้อมเพรียงกัน ระหว่างที่จ้องกันอยู่ เขี่ยผ่านเทียนจำอาจารย์

ฮั่วเจินฉี เซฟระดับแนวหน้าแห่งวงการอาหารจีนและลูกศิษย์อีก
สี่คนได้แม่นยำ

ห้องครัวโอ้อ่าแบ่งเป็นสองโซน คือโซนเปียกกับแห้ง และยังมี
ห้องอาหารเล็กจนได้ประมาณสิบคนอยู่ด้านข้าง เป็นห้องกิน
อาหารของพนักงานที่ผู้เถียนเคยบอก

“มาทำอะไรที่นี่ หิวแล้วเหรอ”

ผู้เถียนที่มีผลไม้ในมือเดินเข้ามาในครัว พอเห็นภาพคนใน
ครัวหลายคนกำลังยืนจ้องมองคนคนหนึ่งอยู่ก็เอ่ยถาม

“อาอีผู้เถียน ผมแค่มาเดินเล่น”

“โอ๊ะ!”

เชียนฝานเทียนสวมเสื้อเชิ้ตสีอ่อน กางเกงขายาวสีน้ำตาลเข้ม
แลดูสดใส เห็นแล้วสดชื่นเพลินตา หลังจากผู้เถียนขึ้นชมตั้งแต่
หัวจรดเท้า เจ้าตัวก็ได้แต่ยิ้มกริ่มพลางพูดว่า

“รีบมาทำความรู้จักกับเซฟใหญ่ของวันนี้ อาจารย์ฮั่วเจินฉี
เซฟผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารจีน”

“สวัสดีครับ อาจารย์ฮั่วเจินฉี ผมได้ยินคนพูดถึงอาจารย์บ่อยๆ
ครับ”

“สวัสดี”

อาจารย์ฮั่วเข้าไปจับมือกับเชียนฝานเทียนตามมารยาท แล้ว
มองมาที่ผู้เถียน

“ท่านนี่คือ?”

“เป็นคนที่จะมาทานอาหารเป็นเพื่อนคุณชายค่ะ”

“อืม” สายตาแหลมคมทอแวววาวว่าเข้าใจสถานการณ์ “รบกวน
คุณช่วยดูแลด้วยนะ”

ทำไมต้องกล่าวคำว่า ‘รบกวนคุณช่วยดูแลด้วยนะ’ ลูๆ ก็ได้ยิน

ประโยคแบบนี้ เชียฝานเทียนเลยรู้สึกงุนงง

“อาหารไม่ถูกปากกับบอกได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ ถ้าสังเกตเห็นว่าคุณชายสนใจอาหารจานไหนเป็นพิเศษ ก็รับกวณคุณบอกพวกเราด้วย พวกเราจะได้อัปทักไว้”

เมื่อได้ยินเช่นนี้จากปากอาจารย์ฮั่ว คนฉลาดอย่างเชียฝานเทียนก็เริ่มเข้าใจว่าจะต้องทำอะไรต่อไป ก็แค่ต้องการให้เขาสังเกตว่าคุณชายสนใจอาหารจานไหนเท่านั้นเอง

“ไม่มีปัญหาครับ ผมจะคอยสังเกตให้”

“ขอแค่คุณชายทานอาหารได้มากกว่าปกติก็พอ”

ผู้เถินโล่งอกไปเปละหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้รอฟังเชียฝานเทียนถามรายละเอียดอื่น ๆ หันไปหยิบผลไม้มาล้าง

ลักพักเสียงแจ้เตือนว่ามีข้อความเข้ามาที่ดังขึ้น ดีด!

เชียฝานเทียนได้รับแจ้งจากบัตเลอร์ว่า

เวลาอาหารเช้า

10.30 น.

เมื่อได้ยินเสียงกระดิ่ง ทุกคนที่อยู่ในครัวเริ่มทุบซิง หันต้นหอม ต้ม ตุ่น ผัด ทำงานกันอย่างซุหลมุน รวมทั้งเมดก็ลงมาเตรียมเช็ดจาน ชาม ถ้วย อุปกรณ์รับประทานอาหารในครัวกันอย่างกระตือรือร้น

คฤหาสน์หลังนี้ทำให้เชียฝานเทียนรู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก ทุกคนเหมือนให้ความสำคัญกับอาหารการกินมาก ๆ ทุกมื้อจะต้องทำอาหารหลากหลายเมนู หลายชนิด และทำอย่างระมัดระวังเป็นพิเศษ แต่ตัวคุณชายกลับมีท่าทางไม่แยแสอาหารชนิดใดเลย

ต้องมีเงื่อนไขอะไรบางอย่างแน่ คิดว่าเขาต้องรู้เรื่องลับ ๆ ของบ้านหลังนี้ให้ได้ไม่ช้าก็เร็ว

ทุกคนยุ่งกันหมด ไม่เหมาะที่เขาจะรบกวน จึงเดินเล่นตามระเบียงทางเดินขึ้นไปเรื่อย ๆ เพื่อชื่นชมภาพวาดเลื่องชื่อที่แขวนอยู่หลายภาพ

ตอนนี้เวลา 10.20 น.แล้ว และคุณชายชีวหยวนเสียงในชุดสูทมอร์นิ่งเดรสสีดำก็กำลังเดินลงมาชั้นหนึ่ง เกิดมาเป็นคุณชายใหญ่ แต่กลับเป็นคนที่รักษาเวลาอย่างดียิ่ง จนเสียผ่านเทียนรู้สึกชื่นชมในใจ เขาทักทายคุณชายด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ โดยไม่ประหม่า

“มอร์นิ่งครับคุณชาย”

เมื่อได้ยินคำทักทายจากเทียนผ่านเทียน ชิวหยวนเสียงจึงตอบกลับเบา ๆ

“อ้อ”

เขาเดินตามหลังคุณชายอย่างรู้กาลเทศะ ทั้งสองจึงเดินมาถึงห้องอาหารพร้อมกัน บัตเลอร์เตรียมพร้อมรออยู่แล้ว

“มอร์นิ่งครับคุณชาย”

“มอร์นิ่ง” อีกฝ่ายทักกลับสั้น ๆ

เมื่อนั่งลงเรียบร้อยแล้ว คุณชายก็หยิบหนังสือพิมพ์มาเปิดอ่านอย่างตั้งใจ

“มอร์นิ่งครับ คุณเชินเปิ่น”

“มอร์นิ่ง คุณเชี่ย”

“รู้สึกว่าคุณภาพของคุณเรียกผมว่า คุณเชี่ย มันฟังดูทางการเกินไป ถ้าไม่รังเกียจ เรียกผมว่า ผ่านเทียน ก็ได้นะครับ”

บัตเลอร์เผยยิ้มอย่างเป็นมิตร

“คุณผ่านเทียน เชิญนั่งครับ เริ่มรับประทานอาหารเข้ากันได้”

แล้ว”

เมื่อรอให้เซียฝานเทียนนั่งลงเรียบร้อยแล้ว อาหารเข้าก็ทยอยเสิร์ฟบนโต๊ะ มีข้าวต้มเม็ดพุทวย ไข่เค็ม ถั่วลิสงเคี้ยว ผัดเคี่ยมฉ่าย ไข่โป้วผัด เนื้อหมูผัดผักกาดดอง เห็ดหอมผัดเผ็ดหน่อไม้ และหมูบะซ้อทรงเครื่อง ทั้งหมดนี้บ่งบอกว่าเป็นข้าวต้มก๊วยต๋ารับแต่จีว

อาจเป็นเพราะอากาศที่ร้อนอบอ้าวในช่วงปลายฤดูร้อนส่งผลให้เกิดอาการไม่อยากอาหาร พลอยทำให้คุณชายไม่อยากกินอะไรเลย ข้าวต้มจึงเป็นอาหารที่สบายท้อง เป็นเรื่องยากที่เซฟต้องเอาใจใส่ทุกรายละเอียดเพื่อคุณชาย

เมื่อยกถ้วยข้าวที่ไอร้อนลอยโขมกขึ้นมา เซียฝานเทียนก็พบว่าเครื่องใช้ต่าง ๆ บนโต๊ะอาหารทำอย่างประณีตไร้ที่ติ ลวดลายดอกซากุระที่ขอบถ้วยดินเผาพรรณนาถึงบรรยากาศในช่วงฤดูใบไม้ผลิได้อย่างสวยงาม เมื่อมาอยู่ในอุ้งมือก็นำความรู้สึกเย็นสบายมาให้ แม้ไม่ใช่ชาญด้านอุปกรณ์ใส่อาหาร แต่ก็รู้ได้ว่าเครื่องใช้เหล่านี้คุณภาพไม่เลว เมื่อเป่าระบายความร้อนจากข้าวต้มในถ้วยที่ยกขึ้น เบื้องหน้าแล้ว ก็หยิบตะเกียบขึ้นมากวนเม็ดข้าวแล้วสูดซู้ดเข้าปากหนึ่งคำด้วยเสียงแผ่วเบา ดึงดูดให้คุณชายวางหนังสือพิมพ์แล้วหันมามองทันที เมื่อได้รสสัมผัสของข้าวต้มและกับข้าวที่คืบใส่ปากไปหนึ่งคำ รอยยิ้มแห่งความพึงพอใจก็เบ่งบานอยู่บนใบหน้า

ข้าวต้มให้รสสัมผัสดีเลิศ หอมหวาน และมีฟักทองผสมอยู่ด้วย ช่วงนี้เป็นฤดูฟักทองออกผลพอดี การนำข้าวกับฟักทองมาตุ๋นรวมกันในหม้อดินจะทำให้ข้าวต้มอ่อนนุ่มและฟักทองนุ่มกำลังดี จึงได้รสชาติยอดเยี่ยมแบบนี้ กับข้าวต่าง ๆ ก็กินแล้วให้ความรู้สึกสดชื่น ผักดองชนิดต่าง ๆ ทำเองกับมือ จึงมีความหอมเป็นธรรมชาติ เมื่อรับประทานเข้าไปก็รู้สึกได้ว่าไร้สารเคมีปรุงแต่งใด ๆ ทุกสำหรับดู

เหมือนเรียบง่าย แต่ถ้าจะทำให้ร่อนนั้นเป็นเรื่องยาก อาหารมือนี้น่าทำให้เสียงานเทียนรู้สึกชื่นชมฝีมือการปรุงของเชฟใหญ่ฮั่วเจินฉีเป็นอย่างมาก

เมื่อเห็นเซี่ยฝานเทียนหยิบตะเกียบคีบเห็ดหอมผัดเผ็ดหน่อไม้ ตามด้วยเนื้อหมูผัดผักกาดดองเพื่อกินกับข้าวต้มอย่างสำราญใจ ก็ทำให้คุณชายเริ่มรู้สึกสนใจข้าวต้มที่ดูแสนธรรมดาแต่มีไอร้อนลอยอยู่ตรงหน้าขึ้นมาแล้วสิ เขาจึงพับหนังสือพิมพ์วางไว้ข้างตัว จากนั้นก็ยกถ้วยข้าวขึ้นมาชดหนึ่งคำ สีหน้าเรียบเฉย แล้วหยิบตะเกียบคีบกับข้าวใส่ปากหลายคำทีเดียว

เมื่อบัดเลอร์เห็นคุณชายรับประทานได้หลายคำก็แสดงสีหน้าดีใจออกมา แต่เกรงว่าจะรบกวนตอนคุณชายทานอาหาร จึงถอยออกไปจากห้องอาหารอย่างเงียบ ๆ

ขณะที่ข้าวต้มยังเหลือตั้งครึ่งถ้วย แต่คุณชายกลับรู้สึกว่างลิ้นอาหารไม่ลงแล้ว อาการเบื่ออาหารกลับมากวนใจอีกครั้ง จึงเอียงหน้าเอามือเท้าคางมองทีวีทัศน์นอกหน้าต่างเหมือนเดิม รอจนเซี่ยฝานเทียนกินเสร็จ คุณชายจึงบอกบัดเลอร์ให้เรียกคนขับรถเพื่อเตรียมรถขับไปส่งที่บริษัท

...

หลังจากกินอาหารเข้าเสร็จ เซี่ยฝานเทียนก็ลงไปที่ครัวเพื่อจะขอบคุณอาจารย์ฮั่วที่ทำข้าวต้มได้แสนอร่อย

ครั้นมาถึงห้องครัวก็ได้ยินบรรดาเมตซุบชิบนิินทาอย่างเมามันพอหลักประตูครัวเข้าไปก็ตกเป็นเป้าสายตาของทุกคนเช่นเดิม ทุกคนเพรียวยิ้มบนใบหน้า เขาจึงอดเอ่ยถามไม่ได้

“ดีใจเรื่องอะไรกันครับ”

“อู๊ย! คุณเซี่ย วันนี้คุณชายทานข้าวต้มไปตั้งครึ่งถ้วย แล้วก็

แต่กับข้าวเกือบทุกอย่าง ถือว่ายังพอมีความอยากอาหารขึ้นมาบ้าง”

เมดซีอหลังกล่าวอย่างดีใจ

“อาจเป็นเพราะคุณเซี่ยก็ได้ล่ะ”

เมดแซ่จางพูดอย่างตื่นเต้น

“เสียบกันได้แล้วทุกคน อย่าทำให้คุณเซี่ยประหลาดใจ”

ผู้เถียนสั่งให้ทุกคนเสียบ แต่ยังเผยรอยยิ้มที่บ่งบอกถึงความดีใจ

“คุณเซี่ยมาที่ห้องครัว มีอะไรให้รับใช้คะ”

แม้จะยังไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์มากนัก แต่ได้มีโอกาสค่อยถามอย่างละเอียดอีกทีก็แล้วกัน

“ผมจะมาขอบคุณอาจารย์ฮั่วที่ทำอาหารได้อร่อยมากครับ”

“ไม่ต้องเกรงใจ”

ใบหน้าเคร่งขรึมเผยรอยยิ้มที่ไม่ค่อยได้เห็น อาจารย์ฮั่วนั่งอยู่อีกมุมหนึ่งของห้องครัว ในมือถือถ้วยชา ดูเหมือนเป็นเวลาพัก

“ไม่รบกวนทุกคนแล้วครับ ขอภัยด้วยครับ”

มีคนเยอะในห้องครัว เซี่ยฝานเทียนจึงขอตัวออกมาก่อน

“พ่อหนุ่มคนนี้นิสัยไม่เลว มีมารยาทด้วย”

เมื่อได้ยินคำชมจากอาจารย์ฮั่ว ผู้เถียนก็พยักหน้ารับแสดงความเห็นด้วย

“นิสัยดีทีเดียวค่ะ หวังว่าเขาจะไม่เหมือนหลาย ๆ คนก่อนหน้านั้น ที่ถูกคุณชายไล่ตะเพิดไป”

ออกจากห้องครัวไม่ทันไร เซี่ยฝานเทียนก็ได้รับข้อความจากบัตเลอร์

อาหารกลางวันที่สำนักงานใหญ่

13.00 น.

สำนักงานใหญ่อยู่ที่ไหน เขาเก็บความสงสัยเอาไว้ ครั้นเห็น
บัตรเลอที่ห้องอาหารใหญ่จึงเข้าไปถาม

“คุณเชนเป็นจี้ ขอถามหน่อยครับว่าสำนักงานใหญ่ไปยังไง
ขอที่อยู่หน่อยได้ไหมครับ”

“เดินทางด้วยรถยนต์ก็ประมาณครึ่งชั่วโมง ก่อนจะออกไปให้
คุณไปรอที่หน้าประตูได้เลย จะมีคนขับรถไปส่งครับ”

“โอเค รับทราบครับ”

หมดความสงสัยทันที เมื่อไปถึงที่นัดหมายแล้ว ก็ารู้เองว่า
เป็นบริษัทอะไร

“ไปกลับก็เสียเวลานิดหน่อย ก่อนเวลา आफเตอร์นูนที คุณ
สามารถไปเดินเล่นในเมืองฆ่าเวลาได้ ผมจะส่งข้อความไปแจ้งสถาน
ที่นัดหมายก่อนล่วงหน้า คุณจะได้ไปพบคุณชายแล้วทานอาหาร
กลางวันด้วยกัน ส่วนช่วงเย็นคุณชายต้องไปงานเลี้ยง แต่ยังไม่รู้ว่า
จะสั่งให้คุณไปทานกับท่านด้วยไหม แล้วผมจะโทร.แจ้งคุณอีกที”

หลังรับคำสั่งจากเชนเป็นจี้ เชียฟานเทียนก็เดินกลับห้อง
แล้วหยิบโน้ตบุ๊กขึ้นมาเปิดดู จากนั้นเอื้อมมือไปหยิบหนังสืออีกสอง
เล่มขึ้นมาอ่านฆ่าเวลา เป็นหนังสือที่ซื้อไว้นานแล้ว แต่ไม่มีเวลา
อ่านเพราะงานยุ่ง ตอนนั้นก็สามารถอ่านไปเรื่อย ๆ จนจบ

...

เมื่อไปถึงสำนักงานใหญ่ในช่วงบ่าย เชียฟานเทียนต้อง
ตะลึงงัน แม้จะรู้อยู่แล้วว่าคุณชายชีวหยวนเสียงเป็นทายาท
ตระกูลดัง แต่คาดไม่ถึงว่าเขาจะดำรงตำแหน่งประธานบริหารบริษัท

ผลิตภัณฑ์อาหารนานาชาติชีวหวานคอร์ปอเรชั่นกรุ๊ป

บริษัทผลิตภัณฑ์อาหารนานาชาติชีวหวานคอร์ปอเรชั่นกรุ๊ป ก่อตั้งมานานกว่าสี่สิบปี ในอดีตเป็นบริษัทนำเข้าผลิตภัณฑ์อาหาร ต่อมาหลังจากบริษัทได้ก่อตั้งแผนกค้นคว้าวิจัยผลิตภัณฑ์อาหารและมีโรงงานเป็นของตัวเอง ก็เริ่มผลิตผลิตภัณฑ์อาหารภายใต้แบรนด์ของตัวเอง และขยายตลาดด้วยกิจการร้านอาหารสาขาในเครือมากกว่าสิบปีแล้ว ให้บริการตั้งแต่ร้านอาหารธรรมดาไปจนถึงระดับภัตตาคารหรูหราห้าดาว มีชื่อเสียงในเรื่องของการคัดสรรวัตถุดิบชั้นดี บริการประทับใจ และมีมาตรฐานสูง ธุรกิจจึงกำลังเติบโตไปได้สวยทีเดียว

คนขับรถจอดให้เขาลงที่หน้าประตูสำนักงานใหญ่แล้วส่งชิปการ์ดให้ พลงบอกว่า

“บัตเลอร์สั่งให้ผมแจ้งคุณว่า ถ้าเดินเล่นเบื่อก็ใช้ชิปการ์ดผ่านประตูเข้าไปพักในห้องพักผ่อนชั้นสองได้เลย พอใกล้ถึงเวลาบัตเลอร์จะแจ้งคุณว่าคุณชายอยู่ที่ไหนครับ”

เมื่อกล่าวขอบคุณคนขับรถแล้ว เชียผานเทียนก็ตัดสินใจไปเดินเล่นเพื่อทำความคุ้นเคยกับสถานที่รอบๆ บริษัท พอเที่ยงครึ่งก็ได้รับข้อความจากบัตเลอร์ว่า

อาหารกลางวันเวลา 13.00 น.

รอคุณชายที่ชั้นล่าง

เขามารอคอยที่ชั้นล่างของสำนักงานใหญ่ในเครือชีวหวาน ก่อนเวลานัดหมายสิบนาที ขณะรอก็เห็นชายร่างสูงใหญ่เดินมากับคนในชุดสูทหลายคน

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงตามนั้นนะครับ ผมจะกลับมาเซ็นวันมะรืน”

เป็นครั้งแรกที่ได้ยินเสียงแบบทุ้มต่ำและหนักแน่นของชิว-หยวนเสียง ซึ่งเมื่อเทียบกับน้ำเสียงกลางๆ ของเขาแล้ว ถือว่าเป็นน้ำเสียงที่ต่ำกว่าพอสมควร แต่เซี่ยฝานเทียนกลับรู้สึกว่ามันฟังแล้วเสนาะหูดี

เมื่อสั่งงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว คนอื่นๆ ก็ทยอยเดินจากไป เหลือเพียงชายในชุดสูทสีน้ำตาลเข้มรูปร่างบางยืนอยู่ข้างกาย เมื่อคุณชายเดินตรงเข้ามาหาเซี่ยฝานเทียน ก็ประจวบเหมาะๆ กับที่คนขับรถมาถึงพอดี

“ขึ้นรถ”

เมื่อได้ยินเสียงคุณชาย เขาก็รีบมุดตามเข้าไปนั่งในรถหุ ส่วนชายอีกคนที่ติดตามคุณชายมานั่งเบาะหน้าคู่กับคนขับ

“คุณเซี่ยใช้ไหมครับ”

ชายหนุ่มที่นั่งเบาะหน้าเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสดใส เขามีคิ้วเข้มเด่นชัด ดวงตาดูอ่อนโยน เผยให้เห็นความเฉลียวฉลาด

เมื่อได้ยินคำถาม เขาก็รีบตอบทันที

“สวัสดีครับ ผมชื่อเซี่ยฝานเทียน”

“ชื่อเทียนยังไถ่ครับ”

“ฝาน ที่แปลว่า ชมดอกไม้ร่วงยามว่าง ส่วนเทียน ก็แปลว่า ท้องฟ้า”

“ชื่อน่าสนใจดีนะครับ” เขาพูดยิ้มๆ “ผมชื่อ ฟู่เซี่ยวเซิง เป็นเลขานุการใหญ่ของคุณชาย”

ชายหนุ่มที่นั่งเบาะหน้าส่งนามบัตรมาให้ เซี่ยฝานเทียนรับมาแล้วก็มลังมอง

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

คุณชายไม่ได้ขัดจังหวะการสนทนาระหว่างชายทั้งสอง แต่เหลือบมองซ้ายผ่านเทียน แล้วเอียงหน้ามองไปทางอื่น

จากนั้นก็ไม่มีการสนทนาใดๆ จนถึงร้านอาหาร สักพักซ้าย-ผ่านเทียนก็สังเกตเห็นว่าชายคนข้างๆ ปิดเปลือกตาลงทำสมาธิ

เมื่อเจอหน้ากันครั้งแรก เขาก็รู้แล้วว่าคุณชายเป็นผู้ชายในสเปค จมูกโด่ง หน้าตาคมคาย ริมฝีปากหนากว่าเขาเล็กน้อย เวลาจุมพิตกันคงเกิดรสสัมผัสที่ดี

เขาพยายามหยุดความคิดฟุ้งซ่านในสมอง ท่องไว้ในใจว่าบุคคลตรงหน้าคือเจ้านายของเขา หากล่วงเกินอะไรไปก็เท่ากับทุบหม้อข้าวตัวเอง

...

เพียงพริบตาก็มาถึงร้านอาหารฝรั่งเศสในเครือบริษัทชีวหยวน จากนั้นเดินตามคุณชายเข้าไปนั่งในร้านซึ่งเป็นห้องส่วนตัว พนักงานรีบออร์เดอร์ส่งเมนูให้ คุณชายบอกว่า

“สั่งได้ตามสบาย”

หลังจากเจียบไปนาน เขาค่อยรู้สึกตัวว่าคุณชายพูดด้วย ถ้าเป็นเมื่อก่อนตอนทำงานนิตยสาร อยากรู้ก็ต้องสังเกตสีหน้าของคนอื่นก่อนสั่งอาหาร แต่คงไม่ใช่กับคุณชายคนนี้ ซ้ายผ่านเทียนไม่รู้สึกรู้ว่าทำอะไรผิดไป จึงเริ่มตั้งใจดูเมนู

ร้านอาหารฝรั่งเศสดั้งเดิมราคาระดับไฮเอนด์ มีรายการอาหารให้เลือกกว่าสิบเมนู ไม่ว่าจะเป็นเมนูเรียกน้ำย่อยแบบเย็นและร้อน ซุปเมนคอร์ส ออร์เดิร์ฟเย็นและร้อน ปิ้งย่าง สลัด ผักต่างๆ มีอาหารคาวหวานให้เลือกจนตาลาย

พอเปิดเมนูมาถึงหน้าสุดท้ายก็ยังพบว่ามีการอาหารเซต

แบบสามอย่างและห้าอย่างเพื่อเอาใจลูกค้า เขียฝานเทียนเลือกเซตแบบสามอย่างด้วยความรวดเร็ว ส่วนเมนูเมนคอร์สก็มีให้เลือกทั้งไก่ ปลา สเต็ก เขาจึงเลือกสเต็กเซอร์ลอยด์

หลังจากเขียฝานเทียนสั่งเสร็จ ฟูเซียวเซิงก็กวักมือเรียกพนักงานมารับออเดอร์แล้วสั่งเซตปลากับไวน์ขาวมาดื่มคู่กันตามคำแนะนำของทางร้าน จากนั้นพนักงานก็หันไปรอรับออเดอร์จากคุณชาย

คุณชายขึ้นไปทีเมนู แต่มองไม่ถนัดว่าเขาสั่งอะไร ตอนพนักงานมาเสิร์ฟจึงได้รู้ว่าคุณชายสั่งซูปหอมใหญ่เพียงถ้วยเดียว ส่วนเลขาคู่กายเคยชินกับนิสัยกินน้อยของคุณชายไปแล้ว เขียฝานเทียนรู้สึกว่แบบนี้ไม่ถูกต้องนัก

มือนักไม่ทำให้เขาผิดหวังเช่นเคย ความฉ่ำของสเต็กและกลิ่นหอมเกรียมแผ่ซ่านอยู่ในปากขณะเคี้ยวเนื้อ ส่วนของหวานเป็นมิลเฟยเนยสดแครนเบอร์รี่ราดน้ำผึ้งและช็อกโกแลต เสียงตัดชิ้นของหวานดังฉีกขนน้าลายสอ แถมให้ความรู้สึกเหมือนละลายในปาก ส่วนแครนเบอร์รี่มีรสเปรี้ยวนิด ๆ ให้ความสดชื่นและตัดเลี่ยนได้พอดี

ระหว่างรับประทานอาหาร ชิวหยวนเสียงมองเขียฝานเทียนที่กินอย่างเบิกบานใจ ก่อนจะสั่งไวน์แดงโอด-บริธองมาเพิ่ม โดยอ้างว่าสั่งมาดื่มด้วยกัน แต่คนที่ฟาดไวน์แดงชื่อดังเรียกก็คือคุณชายเสียง เขาซดซูปเพียงไม่กี่คำแล้วก็ไม่แตะต้องอีก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เขียฝานเทียนซึ่งมีนิสัยชอบดูแลคนอื่นอยู่แล้วอดกังวลเรื่องกระเพาะอาหารของเจ้านายไม่ได้

...

หลังรับประทานอาหารเสร็จก็กลับบริษัทด้วยกัน ฟูเซียวเซิงกำชับเขาว่าเย็นนี้คุณชายจะกลับไปทานอาหารที่บ้าน ให้เขากลับ

ไปรอได้เลย จนถึงตอนนี้เขาเพิ่งพบว่าเจ้านายของเขาเป็นคนที่เก่งมาก พร้อมกับสัมผัสได้ว่าการเป็นประธานบริหารของเครือซิ่วหยวน คงกดดันน่าดู

เนื่องจากมีภูมิหลังเป็นคอลัมนิสต์ในนิตยสารอาหารมาก่อน จึงทำให้เขาพอจะรู้จักบริษัทในเครือซิ่วหยวน แต่เรื่องส่วนตัวของซิ่วหยวนเสี่ยงกลับแทบไม่รู้เลย เมื่อเป็นเช่นนี้ พอเขากลับมาถึงบ้าน จึงรีบค้นหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตทันที เพื่อทำความรู้จักเจ้านายให้ลึกซึ้งขึ้น

แต่ข้อมูลค้นเจอเพียงแค่ว่า...ซิ่วหยวนเสี่ยงจบวิชาเอกเศรษฐศาสตร์ธุรกิจและกฎหมายจากมหาวิทยาลัยชั้นนำที่อังกฤษ หลังจากเรียนจบก็ทำงานเป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมายที่บริษัทมาตลอด กระทั่งบิดาเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อหกปีก่อน เขาจึงเข้ารับตำแหน่งประธานบริหารต่อจากบิดาอย่างเป็นทางการ

ในระยะแรกที่ดำรงตำแหน่งประธานบริหารไม่ค่อยเห็นเขาปรากฏตัวตามงานต่าง ๆ เพิ่งมาเห็นเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมาเอง เนื่องจากรูปร่างหน้าตาที่หล่อเหลาเอาการ จึงกลายเป็นหนุ่มเนื้อหอมที่นักข่าวอยากติดตามสัมภาษณ์ แต่เพราะเป็นคนเก็บตัวเลยไม่เป็นข่าวซุบซิบในวงสังคม ทำให้ไม่มีข้อมูลเชิงลึกให้ค้นหา

ข่าวที่น่าสนใจเกี่ยวกับตัวเขาก็มีไม่กี่เรื่อง รายงานข่าวชิ้นหนึ่งระบุว่า เขาใช้อำนาจสั่งการโยกย้ายตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงอย่างไม่ไฉน

อีกข่าวหนึ่งเขียนว่า เมื่อสามปีที่แล้ว เขาป่วยจนต้องเข้าโรงพยาบาล คุณโจวเหมยผิงลูกสาวเจ้าของบริษัทเครือหย่งสวี่คู่นั้นขอถอนหมั้นไปชบอภินิหารหนุ่มดาวรุ่ง

ส่วนข่าวสุดท้ายกลับเขียนทำนองว่าเขาชอบไม้ป่าเดียวกัน

แอบบึ่งกับฟุ่เซียวเชิงเลขาฯคู่ใจ

ข่าวก็คือข่าว ย่อมไม่ใช่ความจริงทั้งหมด เพราะเขาคลุกคลี
ในวงการสื่อมานานพอสมควร รู้ดีว่าสื่อบางสำนักต้องการขายข่าว
จึงเขียนให้เกินจริงไว้ก่อน ดังนั้นสิ่งที่รายงานออกมา ถือว่าอ่าน
เรื่องกอสซิปก็พอ

* * * * *

**และแล้วก็ผ่านไปหนึ่งเดือนโดยที่ยังไม่มีเหตุการณ์น่า
ตื่นเต้นใด ๆ เกิดขึ้น** เขารับเงินเดือนเดือนแรกอย่างราบรื่น

ค่าจ้างเดือนแรก เขาแบ่งไปผ่อนค่าวงรถและชำระบัตร
เครดิต แต่ยั้งนึกกังวลว่าพ่อจะตายข้างถนนเพราะไม่มีเงินกินข้าว
เลยโอนเงินเข้าบัญชีให้บ้าง หลังจากกลับถึงคอนโด กินอาหารเป็น
เพื่อนคุณชายผู้มีสีหน้านิ่งเฉยตลอดเวลาเสร็จ ก็กลับห้องเขียน
บันทึกต่อ

ก่อนที่กิจการร้านกาแฟของพ่อจะเจ๊ง เซียฝานเทียนพอมีเงิน
เก็บออมไว้บ้าง เวลาว่างจึงมักไปเดินเที่ยวเล่นตามสถานที่ต่างๆ
ทำให้สามารถเก็บข้อมูลและภาพถ่ายไว้ได้เป็นจำนวนมาก แต่
เสียรายได้ที่ไม่มีเวลาเขียนออกมาเป็นหนังสือ

หลังจากกิจการของพ่อเจ๊งไป แรงกดดันเรื่องปากท้องจึง
ตกมาอยู่ที่เขาเพียงคนเดียวจนหายใจไม่ทั่วท้อง

ตอนนี้ไม่ต้องกังวลเรื่องการกินอยู่แล้ว แถมยังมีเวลาว่างมาก
ขึ้น เซียฝานเทียนจึงไม่รีรอ เริ่มจัดการรวบรวมข้อมูลที่เก็บไว้ก่อน
หน้านี้อาเขียน แล้วก็ติดลมไปจนถึงเที่ยงคืน ต้องรู้สึกหิวขึ้นมาหลัง
ปิดซีเกียจเสร็จ วันนี้โชคดีที่สมองแล่น มีอารมณ์ในการเขียน เขา

กะว่าจะเขียนต่ออีก แต่ต้องเจ้ากรรมมาร้องจ๊อก ๆ ซะก่อน จึงหมดสมาธิ

ทำอย่างไรได้ เขาเป็นคนประเภทพอท้องหิวแล้วสมองจะว่างเปล่า คิดอะไรไม่ออกทันที เวลานี้เขาต้องหาอะไรมาใส่ท้องให้อิ่มเสียก่อน จึงจะมีไอดีมาเขียนต่อ ว่าแล้วก็หยิบเบะหมีกึ่งสำเร็จรูปหนึ่งห่อแล้วย่องแผ่วเบาลงไปห้องครัว พอเปิดไฟก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อเห็นใบหน้าขาวซีดของคุณชาย

“คุณ...”

“เจียบ!”

ฝ่ายตรงข้ามสั่งด้วยน้ำเสียงจริงจัง ก่อนกล่าวต่อ

“ถ้าทำให้เงินเป็นกับฝูเถียนตื่นขึ้นมานะ คุณช่วยนะ!”

ฝ่ายตรงข้ามพูดเสียงต่ำอย่างเคร่งเครียด ถ้าทำให้เงินเป็นฉีกับฝูเถียนตื่นขึ้นมาจริง ๆ คุณชายหน้าเฉยชาคนนี้คงสั่งให้เขาเก็บข้าวของออกจากบ้านไปแน่เลย

ทันทีที่ได้ยินคำสั่ง เชียฝานเทียนก็รีบปิดปากตัวเองที่เกือบจะหลุดอุทานออกไปเมื่อกั้ทันควัน

คุณชายยกมือกุมท้อง ใบหน้าขาวซีด ทำให้เชียฝานเทียนวินิจฉัยว่าอาจเป็นโรคกระเพาะอาหาร แต่ถ้าพูดตรง ๆ คงโดนคาดโทษ การรับประทานอาหารที่ไม่สมดุลมีโทษต่อร่างกายมาก

เมื่อเดินเข้าไปใกล้คุณชาย เชียฝานเทียนก็กระซิบถาม

“แสบกระเพาะใช่ไหมครับ”

สีหน้าคุณชายดูแย่แถมมีเหงื่อผุดพราวบนหน้าผากอีกด้วย เชียฝานเทียนจึงไม่คิดจะต่อว่าต่อขานอะไร ยื่นมือไปประคองคุณชายโดยที่อีกฝ่ายไม่ปฏิเสธสักคำ อาจเคยถูกหามมาจนชินแล้วก็ได้ ดินะที่ยังรู้ว่าเวลาไหนไม่ควรฝืนตัวเอง

จากนั้นเขาก็ประคองคุณชายไปนั่งเก้าอี้ที่อยู่ด้านหนึ่ง ไม่รู้ว่า
คุณชายลงมาที่ห้องครัวทำไม อาจเป็นเพราะตึกมากแล้วจึงไม่อยาก
รบกวนคนอื่น เลยลงมาจัดการเอง เชียฝานเทียนรู้สึกว่าคุณชาย
มีสีหน้าไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย แต่ก็ไม่ถึงกับน่าหมั่นไส้

ในเมื่อเขาให้เงินเดือนสูง คุณเลยเสกนิพนธ์น้อยก็เป็นเรื่องที่
สมเหตุสมผลนี่นา

ว่าแล้วก็กอดน้ำอุ่นแล้วนำไปวางตรงหน้า

“คุณชาย ดื่มน้ำอุ่นสักหน่อยเพื่อให้กระเพาะอุ่นขึ้น ทานยา
แก้โรคกระเพาะหรือยังครับ”

เมื่อเห็นคุณชายส่ายหน้า เชียฝานเทียนก็พูดต่อ

“ผมจะไปหายามาให้ อย่าเพิ่งลุนนะ นั่งพักก่อน”

การค้นหายาในห้องครัวอันโอ้อวดต้องใช้เวลาไม่น้อย แต่ใน
ที่สุดก็หาเจอ เขาหยิบยามาให้คุณชายทานแล้วบอกให้ดื่มน้ำตาม
ขณะเดียวกันต้องเจ้ากรรมก็ร้องจ๊อก ๆ ออกมา เมื่อคุณชายได้ยิน
จึงหันมองหน้าเชียฝานเทียนอยู่เป็นครู่ ทำเอาเขาเขินอายหน้าแดง
ยกมือมาเกาอกหู ทำให้คุณชายรู้สึกว้าว ใจ्हมอนี่ก็น่ารักดี

หลังกินยาไปสักพักก็ยังปวดท้องมากอยู่ คุณชายเลยไม่ฝืน
ตัวเองที่จะกลับห้องไปทันที

ห้องนอนบัตเลอร์กับห้องนอนเมดอยู่ห่างจากห้องครัวไป
นิดหน่อย หากไม่ส่งเสียงดังก็ไม่ทำให้พวกเขาตื่นขึ้นมา คุณชายจึง
วางใจนั่งพักอยู่ในห้องครัวไปก่อน

สักครู่ก็เห็นเชียฝานเทียนกำลังยุ่งอยู่กับการทำอาหารมื้อดึก
หยิบหม้อออกมาใส่น้ำตั้งไฟให้เดือด จากนั้นหยิบไข่และต้นหอม
ออกจากตู้เย็น ต่อด้วยการหั่นต้นหอมเป็นท่อน ๆ รอน้ำเดือดก็
ฉีกซองบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปกับเครื่องปรุงรสใส่ลงไปต้มในหม้อให้

เดินนิ่ม แล้วตอกไข่ใส่ลงไป คนเล็กน้อยพอให้ไข่แตก แล้วจึงปิดแก๊ส จากนั้นหยิบแผ่นรองความร้อนมาวางตรงหน้าคุณชาย ก่อนจะยกหม้อมาวางลง ยื่นช้อนและตะเกียบให้ คุณชายรับมาด้วยท่าทางง่วงวย เชียผานเทียนจึงอธิบายให้ฟังว่า

“เวลาปวดกระเพาะจำเป็นต้องทานอะไรรองท้องเพื่อให้อาการทุเลาลง คุณทานอาหารมื้อเย็นไม่ก็ตัวเอง ถึงได้ปวดกระเพาะโง่งงทานบะหมี่ซะหน่อย แล้วอาการจะดีขึ้น”

คิดไม่ถึงว่าจะให้ประธานบริหารในเครือชิวหยวนกินบะหมี่ถึงสำเร็จรูปรสเนื้อตุ๋นน้ำใส ซึ่งก็เป็นผลิตภัณฑ์ของบริษัทคุณชายเอง เชียผานเทียนรู้สึกว่าคุณเองคงหิวจนสมองเลอะเลือน จึงทำอะไรแปลก ๆ โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

สายตามองไปยังผู้ชายใบหน้าขาวซีดคนนี้ด้วยความหวังว่าเขาจะสามารถกินให้เยอะขึ้นหน่อย

หากมีคนเดินผ่านห้องครัวในเวลานี้ ต้องตกตะลึงกับภาพที่เห็นเป็นแน่ เพราะจู่ ๆ ก็ได้เห็นคุณชายผู้สูงศักดิ์แห่งเครือชิวหยวนนั่งไ้ยบะหมี่ถึงสำเร็จรูปจากหม้อต้มบะหมี่ และข้างกายมีชายร่างสูงใหญ่เฝ้าดูเขากินบะหมี่อยู่เงียบ ๆ

เดิมทีก็รู้สึกประทับใจบุคลิกของคุณชายเป็นทุนอยู่แล้ว พอได้เห็นเขากินบะหมี่ด้วยท่าทางเรียบร้อยแบบนี้ ก็ยิ่งทำให้เห็นชัดเจนว่าเขามีภูมิหลังทางครอบครัวที่ดี ถ้าไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาดี ก็คงไม่ติดนิสัยเช่นนี้มาจนถึงปัจจุบัน

เนื่องจากอาการปวดท้องหนักขึ้น คุณชายรู้สึกเหมือนถูกบังคับกลาย ๆ ให้รับตะเกียบมา ส่วนหนึ่งเป็นเพราะไม่อยากพูดปฏิเสธให้เปลืองน้ำลาย จึงกะว่าจะกินแค่ไม่กี่คำด้วยความเกรงใจ แล้วก็จะไม่สนใจเขาแล้ว แต่เมื่อคิบบะหมี่เข้าปากก็รู้สึกว่ารสชาติ

ไม่แ่อย่างที่คิด จึงผีนกินไปได้หลายคำ

เมื่อวางตะเกียบลง บะหมี่ยังเหลืออีกครั้งหม้อ เชียฝานเทียน
พุดด้วยน้ำเสียงกลาง ๆ

“ไม่กินต่ออีกเหอะครับ”

เขาส่ายหน้าเบา ๆ

“นั่นคุณรอผมแป๊บนึง ผมทานเสร็จจะไปส่งคุณที่ห้อง”

อาการปวดท้องดูเหมือนจะทุเลาลงจริง ๆ หรือจะเป็นเพราะ
ฤทธิ์ยา แล้วคุณชายก็ต้องอึ้งเมื่อเห็นเชียฝานเทียนรับหม้อไปแล้ว
ชดบะหมี่ที่เหลืออยู่หมดภายในพริบตา

คุณชายตกตะลึงตาค้าง เกิดความสงสัยว่าชายคนนี้ไร้มารยาท
เกินไปหรือเปล่า แม้จะรู้สึกเช่นนั้น แต่ในกันบังของหัวใจกลับไม่รู้สึกรัง
เกียจแต่อย่างใด

ขณะที่อีกฝ่ายกำลังล้างหม้ออยู่นั้น คุณชายก็ยอมรับว่าตัวเอง
ไม่ได้รังเกียจท่าทางการกินของเชียฝานเทียนแม้แต่น้อย

แถมยังรู้สึกว่ กิริยาท่าทางการกินอาหารของอีกฝ่ายดูเป็น
ธรรมชาติ ทำให้คนอื่น ๆ เกิดความอยากอาหารขึ้นมาได้ เพราะเขา
กินด้วยท่าทางมีความสุข ทำให้อาหารทุกอย่างดูน่ากินไปหมด จน
คุณชายนึกสนใจรสชาติอาหารชนิดนั้นขึ้นมา และอยากลองชิมว่า
อร่อยจริงหรือไม่

สำหรับผู้ป่วยโรคอะนอเร็กเซียนั้น การทำให้พวกเขาเกิดความ
สนใจรสชาติของอาหารขึ้นมาได้ นับเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเอาเสียเลย